

Αναρχία

Αρ.φυλ.18, Δρχ.100

Μάης 1990

Τ.Θ.26050 10022 ΑΘΗΝΑ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΣΟΠΕΔΩΣΗΣ

ΟΛΑ έχουν αλλάξει. Όμως πολλοί Φιλισταίοι θα θελήσουν δυθισμένοι στον ιδεολογικό τους λήθαργο να ενισχύσουν τους ρόλους τους. Φαντάζονται ότι η άνοδος της δεξιάς στην εξουσία θα τους ελαφρύνει απ'το κόστος της συνειδητής επιλογής απέναντι στη νέα κυριαρχία, αφού προκειμένου να παραμείνουν **ΙΔΙΟΙ**, θα επικαλούνται την παλιά γνώριμη δεξιά που ήταν ένας κατ'εξοχήν εύκολος «αντίπαλος».

Όμως τίποτα δεν θυμίζει το 1974. Η εγκεφαλική ριζοσπαστικοποίηση αντικαταστάθηκε από τη διωματική συντηρητικοποίηση και οι ποικιλόμορφες ιδεολογικές ομαδοποιήσεις, από τη φαντασιακή συμβολική αντίθεση στις κυρίαρχες αξίες. Και όσοι παρέμειναν από το 1974, ας μην ξεχνούν ότι ενηλικιώθηκαν κατά 16 χρόνια. Οι ιδεολογίες, οι πολιτικές και τα ψέματα λοιπόν στην άκρη. Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

1974.

Οδεσποτισμός της **ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ** - ως μηχανισμού υποταγής του ατόμου σε «δόγματα» και «αλήθειες»- επιβεβαίωνε κάθε πολιτική, πολιτιστική αυθαιρεσία αρκεί να γινόταν στο όνομά της. «Πολιτικές» ομάδες ή άτομα μπορούσαν να προτείνουν στον εαυτό τους και στην κοινωνία, **ΟΡΑΜΑΤΑ** ή **ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ** ποικιλόμορφα, που χωρίς αιδώ εκδήλωναν με «νεανική» θρασύτητα ότι θα τα επιδύωναν λόγω «αντικειμενικών συνθηκών». Φυσικά θα πρέπει να τονίσουμε ότι την ευθύνη πραγμάτωσης των ιδεολογικών τους οραματισμών την έριχναν στις «μάζες», στο «λαό» όπως αποκαλούσαν την κοινωνία, ενώ αυτοί οι φαντασμένοι επαναστάτες θα είχαν μάλλον την υψηλή επίβλεψη. Με κοινή αναφορά το γνωστό «έτσι κι αλλιώς η γη θα γίνει κόκκινη» ξεχύνονταν στους δρόμους πλήθος από μαρξιστικές ιδεολογίες πλειοδοτώντας το «κόκκινο». Δικτατορία του προλεταριάτου, λαϊκή δημοκρατία, σοσιαλιστική επανάσταση, σοβιέτ στην Ελλάδα, τροτσκιστές, μαοϊκοί, σταλινικοί. Πλάι σ'αυτούς τα εργατικά συμβούλια, η γενικευμένη αυτοδιεύθυνση, η σεξουαλική επανάσταση «έδιναν κι έπαιρναν».

Ο κοινός εχθρός αυτών των φανακισμένων στερεοτύπων διευκόλυνε και ενίσχυε τη ψευδή συνείδηση των ιδεολόγων. Η Δεξιά, ο καραμανλισμός, στο δικό τους γνώριμο κόσμο της εξουσίας: ενίσχυση του κράτους, τρομοκρατία, διώξεις, ΜΑΤ, σκευωρίες και γενικά αστυνομικό ΚΡΑΤΟΣ. Αυτός ο φασιστικός

χαρακτήρας της Δεξιάς ήταν κατά ένα μεγάλο μέρος που δημιουργούσε επαναστατικές φαντασιώσεις, στην πολύχρωμη «αντιπολίτευση» αρνούμενη όμως η ίδια να πραγματώσει εδώ και τώρα, έστω και κάτι απ'αυτές τις φαντασιακές της παρενέργειες. Όλοι τους θεωρούσαν ότι «με τη δουλειά στο λαό», «παρέμβαση στο συνδικαλισμό κοινωνικών ομάδων-συντεχνιών» θα πείσουν, θα λειτουργήσουν και τέλος θα παγιδέψουν με τη δύναμη των μαζών το,καπιταλιστικό καθεστώς.

Πυρήνας ιδεολογίας, οργάνωση επαναστατών, παρέμβαση στο μαζικό κίνημα, αυτό ήταν το κλασικό μοτίβο των «επαναστατημένων» του 1974. Όλα αυτά βέβαια σ'ένα κακέτυπο επίπεδο στο βαθμό που τίποτε δεν έμεινε μετά την πάροδο 4-5 ετών. Ας πούμε όμως και την αλήθεια: Λειτουργήσαν πρακτικές και προοπτικές που την ευθύνη τους ανέλαβαν οι ίδιοι να διεκπεραιώσουν έστω κι από ιδεολογικούς δρόμους χωρίς όμως την ψευδαίσθηση ή την υποτακτικότητα στις «μάζες».

Το 1974 πέρασε σαν η πιο φανακισμένη περίοδος,μετά τη δεκαετία του '60 -νέου κύματος-, της νεώτερης ελληνικής ιστορίας.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ

Ηκατάρρευση **ΟΛΩΝ** των ιδεολογιών είναι το μόνο που μπορούμε να διαπιστώσουμε σήμερα με σιγουριά. Τα δόγματα, οι ορθοδοξίες μαζί με τις αιρέσεις κατέρρευσαν και θα έπρεπε σύμφωνα με τις προσδοκίες και τον πιο απαισιόδοξο αναρχικό να ανοίξει ο δρόμος της κοινωνικής απελευθέρωσης, αναλαμβάνοντας η κοινωνία τις τύχες στα χέρια της, στο βαθμό που ο ιδεολογικός αυτοέλεγχος δεν υπάρχει πλέον. Όμως η **ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ** κατέρρευσε, απ'την ανάποδη. Η **ΜΑΣΚΑ** έπεσε για να μας αποκαλύψει μια κοινωνία παραιτημένη κι αποχαυνωμένη. Το να επισημαίνουμε την γενικευμένη αποχαύνωση, τον διαχωρισμό, την πλήρη κυριαρχία των ιδεολογικών προτύπων, την παράιτηση σαν χαρακτηριστικά της σημερινής κοινωνικής πραγματικότητας ίσως τώρα να είναι μια κοινοτυπία. Η παράιτηση από την πολιτική και η αντικατάστασή της με τον συντεχνιασμό (ΟΤΟΕ, ΟΛΜΕ κλπ.) και στη συνέχεια η ιδιώτευση, είναι οι κατευθυντήριοι άξονες που οδηγούν στην κατάρρευση και στην πτώση μιας κοινωνίας, που αν δεν συνέλθει θα είναι ανάξια λόγου, ύπαρξης. Αυτά τα χαρακτηριστικά είναι το αναγκαίο υπόστρωμα ενός καινούριου μοντέλου κυριαρχίας, όπου θα υποστούν την θηριωδία του όσοι διαφωνούν **ΠΛΗΡΩΣ** μ'αυτές τις κυρίαρχες αξίες.

1990. Η ΜΑΣΚΑ ΕΠΕΣΕ

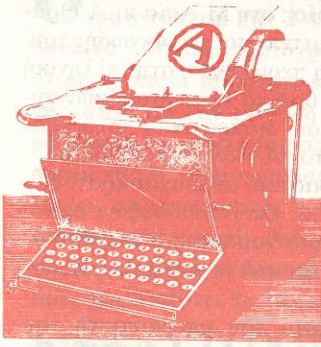
ΣΕ παγκόσμιο επίπεδο **ΟΛΕΣ** οι κλασικές διαχωριστικές γραμμές και αντιθέσεις, μεταξύ των κυρίαρχων εξουσιαστών Ανατολής και Δύσης, σβήνουν και τη θέση τους παίρνει μιά νέα πολιτική κυριαρχία, Η **ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ**. Το πλαίσιο αναφοράς της συναίνεσης γίνεται η **οικονομία** που αποτελεί και την σπουδαιότερη **ΠΡΟΦΑΣΗ** για ένα νέο οικουμενικό μοντέλο κυριαρχίας. Ιδιαίτερα με την κατάρρευση του ανατολικού κρατισμού ενισχύθηκε αυτή η προοπτική. Στο παγκόσμιο λόμπυ των πλουσίων, των εταιριών, των επενδυτών, των τραπεζών, της ιδιωτικής πρωτοβουλίας εν γένει, **ΑΦΕΘΗΚΕ**, το μέλλον των κοινωνιών σε παγκόσμιο επίπεδο.

Στην Ελλάδα αυτό το οικουμενικό μοντέλο έρχεται με κάποια καθυστέρηση-όπως όλα -με ομό και επιβεβλημένο τρόπο. Τα σκονάκια του Ντελόρ, και οι επιταγές των διεθνών πιστωτικών οργανισμών επέβαλλαν την οικουμενική κυριαρχία στην ελληνική πραγματικότητα, που για μικροπολιτικούς λόγους τα ελληνικά κόμματα ίσως να καθυστέρησαν μερικά χρόνια αυτή την προοπτική.

Τα προγράμματα των κομμάτων ομοιογενοποιούνται με κεντρικό άξονα την **ΑΝΑΠΤΥΞΗ**. Οι μεταξύ τους αντιθέσεις γίνονται ηπιότερες και ο ανταγωνισμός δρισκεται πια στη δυνατότητα του κάθε κόμματος να πλειοδοτήσει στην οικονομική διαχείριση και στην «κοινωνική σταθερότητα». Γι αυτό το δίλλημα στις τελευταίες εκλογές που έθεταν τα κόμματα ήταν: **ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ** ή **ΔΕΞΙΟΣ** **ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ**. Δηλαδή: Η **ΟΥΣΙΑ** και η προοπτική του **ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ**, το ερώτημα είναι ποιόν διαχειριστή θα επιλέξουμε.

συν. σελ. 3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Το περιοδικό «ΑΥΤΙ» αποκαλύπτει τους τρομοκράτες.
- «Επώνυμοι» χαμαιλέοντες και διανοούμενοι της εξουσίας.
- ΧΑΜΝΤΑΝ: Όχι στην έκδοση.
- Λευτεριά στον Γιάννη Γκίρμπα.
- Αγγλία: -Αντίσταση στον κεφαλικό φόρο.
- Κραυγή ελευθερίας.
- Συνδιάσκεψη της ΑΙΤ για την Ανατολική Ευρώπη.
- Κούβα: Σταλινική φυλακή υψίστης ασφαλείας.
- Γερμανία: Ενα μάθημα από το παρελθόν.
- Βιβλιοπαρουσίαση.
- Σχόλια.

Θράκη: Ελληνορθόδοξη και Μουσουλμανική μισαλλοδοξία.

Ελληνορθόδοξη και Μουσουλμανική μισαλλοδοξία

Η απέχθεια που μας δημιούργησαν οι σωδινιστικές διαιότητες σε βάρος των μουσουλμάνων της Κομοτηνής από τους Ελληνορθόδοξους κατοίκους και τους υποκριτικούς πολιτικαντισμούς της κρατικής ηγεσίας (κομμάτων, κυβέρνησης) καθώς και η αντιπάθειά μας απέναντι στο μουσουλμανισμό (κατεξοχήν οπισθοδρομικό, καταπιεστικό και επεκτατικό πολιτικό - θρησκευτικό σύστημα) που οι εκπρόσωποί του στη Δυτ. Θράκη (μουφτίς - βουλευτές - δικηγόροι - μεγαλέμποροι) αποτελούν ουσιαστικά πράκτορες του Τουρκικού μουσουλμανικού κρατικού επεκτατισμού στην περιοχή, οδήγησαν στις ακόλουθες συμπερασματικές διαπιστώσεις.

Α. Ελληνορθόδοξη βαρβαρότητα κρατών και υπηκόων.

Το Ελληνικό κράτος (όπως και κάθε εθνικό κράτος) αποτελεί μια αυθαιρεσία που τα συγκεκριμένα εδαφικά του όρια, προέκυψαν από διεθνείς και τοπικές συγκυρίες, οικονομικές και πολιτικές διαδικασίες και περιστάσεις και διακρατικές εξουσιαστικές ισορροπίες. Σ'αυτά, λοιπόν, τα εδαφικά όρια κυριαρχίας υποτίθεται ότι ισχύουν κανόνες που αφορούν εξίσου όλους τους πολίτες (ή πιο σωστά υπηκόους).

Όλοι γνωρίζουμε το μέγεθος του ψέματος. Η καθημερινά διαπιστωμένη πραγματικότητα είναι διακρίσεις και ανισότητες (οικονομικές - κοινωνικές - φυλετικές - εθνικές).

Στην περίπτωση της εθνικότητας το κράτος δηλώνει ότι ταυτίζεται μ'αυτήν. Ετσι Έλληνες, Αρμένιοι, Πόντιοι, Αρβανίτες, Πομάκοι, Τούρκοι, Μακεδόνες, Τσιγγάνοι κλπ. διακηρύσσεται ότι αποτελούν την Ελληνική εθνότητα, επειδή τυχαίνει να επιδιώκουν στα ίδια κρατικά όρια. Όμως η διαφορετικότητα των εθνотήτων διαψεύδει τους ισχυρισμούς αυτούς με τις συγκρούσεις, που ξεσπούν για διάφορους λόγους μεταξύ τους. Οι νομικίστικες διατυπώσεις περί ισοτήτας μεταξύ όλων των Ελλήνων μένουν νεκρά γράμματα όταν εξειδικεύονται και πραγματώνονται. Η ισχυρότερη εθνική ομάδα υπό την επίδραση ανταγωνιστικών παραγόντων (οικονομικών, πολιτικών, διακρατικών) ταυτίζεται με το Κράτος και αναδεικνύοντας τις σωδινιστικές και ρατσιστικές απόψεις της ισχυρότερες από τις συνταγματικές διατυπώσεις, τις επιβάλλει στις μεταξύ των διαφορετικών εθνотήτων σχέσεις, ακόμα και βίαια. Δεν απομένει παρά η υποκρισία των διαφόρων απολογητών για να δικαιολογήσουν την εθνική αυτή ομάδα όταν διαιοπραγεί ενάντια στην αποκαλούμενη μειονότητα.

Εδώ βέβαια πρέπει να διευκρινιστεί ότι ως μειονότητα χαρακτηρίζεται απ'το κράτος η μικρότερη πληθυσμιακή ομάδα στο συνολικό πληθυσμό μιας επικράτειας. Όμως αποσιωπάται το γεγονός ότι αυτή η εθνική ομάδα μπορεί νάναι πλειοψηφική σε συγκεκριμένη τοπική περιοχή που κατοικεί. Ετσι, στην Ροδόπη, ο τουρκικός πληθυσμός αποτελεί σήμερα το 54% του πληθυσμού της περιοχής, στη Νότια Αλβανία κατοικεί σχεδόν καθαρά ελληνικός πληθυσμός, στο Κοσσυφοπέδιο αλβανικός πληθυσμός, στην Ανατολική Τουρκία κουρδικός κλπ. Ακολούθως η εθνική ομάδα που πλειοψηφεί (ή κυριαρχεί π.χ. Νότια Αφρική) επιβάλλει στο σύνολο των εθνотήτων την εξουσία της (γλωσσική, πολιτιστική και πολιτική βασικά σήμερα) μέσω του «εθνικού» κράτους. Το ελληνικό λοιπόν, κράτος επιβάλλει την ελληνική γλώσσα, ιστορία, θρησκεία ως επίσημες αρχές συνταγματικά κατοχυρωμένες (βέβαια υποτίθεται αναγνωρίζει και τις υπάρχουσες διαφορετικές γλωσσικές και θρησκευτικές «μειονότητες»). Τώρα εξαιτίας διάφορων παραγόντων ορισμέ-

νες εθνικές ομάδες (κύρια συγγενικές) συγχωνεύονται και αφομοιώνονται στις ισχυρότερες, ενώ άλλες εξακολουθούν να διατηρούν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες κι εξουσίες κι αν βρέθηκαν (π.χ. Εβραίοι).

Στην ελληνική επικράτεια η κοινότητα της γλώσσας και της θρησκείας οδήγησε διάφορες πληθυσμιακές (συγγενικές βασικά) ομάδες στην αφομοίωση και στη συγχώνευση. Αυτό βέβαια δεν ίσχυσε στην περίπτωση των μουσουλμάνων της Δ. Θράκης, ιδιαίτερα λόγω της θρησκευτικής και γλωσσικής διαφοράς καθώς και των ανταγωνιστικών κρατικών σχέσεων Ελλάδας - Τουρκίας. Στη Δ.Θράκη ισχύουν νομοθετικές ρυθμίσεις που ουσιαστικά διαρρηγνύουν τη «συνταγματικά κατοχυρωμένη ισότητα» των Ελλήνων πολιτών.

Ας απαριθμήσουμε μερικές:

1) Απαγόρευση δικαιιοπραξιών στις παραμεθόριες περιοχές με το μεταξικό νόμο 1366/38, στους μουσουλμάνους της Δ.Θράκης.

2) Απαλλοτριώσεις με δικαιολογία αναπτυξιακά έργα για ν'αφαιρεθεί η γη από τους μουσουλμάνους.

3) Ειδικό δάνειο της Αγροτικής Τράπεζας για εξαγορά γης των μουσουλμάνων με ευνοϊκότερους όρους.

4) Χαρακτηρισμός χωραφιών ως καταπατημένα, αφού οι τίτλοι ιδιοκτησίας τους ισχύουν από την Τουρκοκρατία και παίρνονται από το ελληνικό κράτος.

5) Διοικητικοί έλεγχοι και απαγορεύσεις ανάλογα με τις σχέσεις υπακοής των μουσουλμάνων με το κράτος για την χορήγηση στοιχειωδών αστικών δικαιωμάτων (άδειες οδήγησης μέχρι πρόσληψη σε δημόσιες υπηρεσίες)

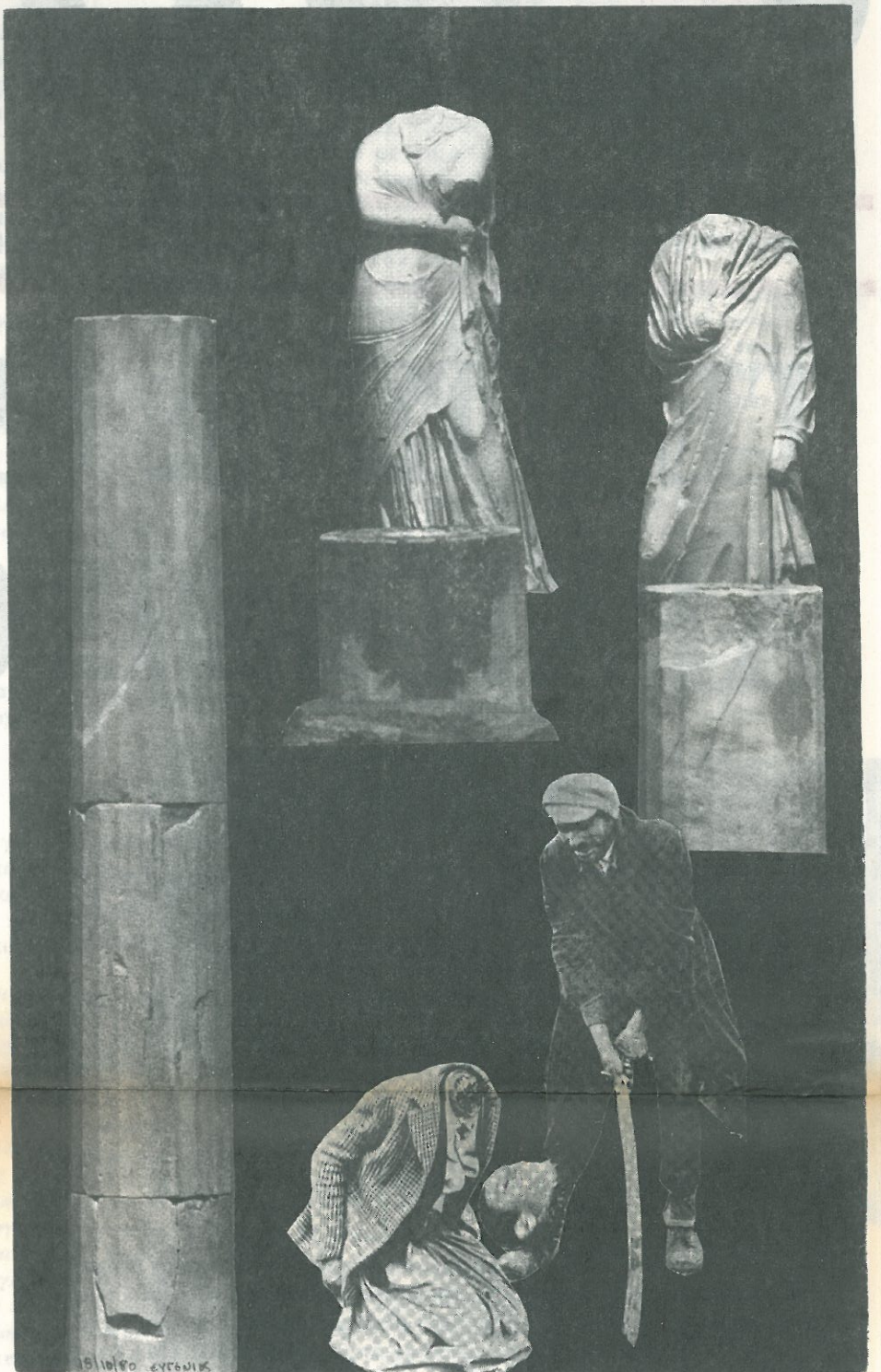
6) Στέρξη της ελληνικής ιθαγένειας με πρόσχημα την εγκατάλειψη της χώρας για μόνιμη εγκατάσταση στο εξωτερικό (όταν πηγαίνουν ταξίδια στην Τουρκία).

7) Εκπαίδευτικές ελλείψεις και δυσλειτουργίες.

8) Παρεμπλοδισίες στην τουρκόφωνη πληροφόρηση.

Ετσι με την αгаστή συνεργασία ελληνορθόδοξων τοπικών γραφειοκρατών - δημοσιονομικών με τις κρατικές - κυβερνητικές βλέψεις δια των παραπάνω ειδικών νομοθετικών και διοικητικών πράξεων επιβάλλονται διαφορές ειδών περιορισμοί στο μουσουλμανικό πληθυσμό.

Τα γεγονότα στην Κομοτηνή (διαιοπραγίες, φυλάκιση Σαδίκ) δεν αποτελούν παρά τον εναρμονισμό της κρατικής λογοκρισίας με τη σωδινιστική σκέψη των υπηκόων της. Οι Έλληνες ορθόδοξοι κάτοικοι αρνούμενοι τις αρχές της αληθινά ανθρωπιστικής ηθικής και την ελευθερία της σκέψης και της γνώμης αποδείχτηκαν με τις σωδινιστικές διαιότητες τους υποταχτικά προσηλωμένοι στην αρχή της ασφάλειας του κράτους και στη βία που κι αυτό απ'την πλευρά του συνακόλουθα ασκεί

διαμέσου των νόμιμων μηχανισμών του πάνω στους μουσουλμάνους κατοίκους.

Οι Έλληνες υπήκοοι στη Ροδόπη φέρονται ως κατακτητές στους τρομοκρατημένους αλλόθρησκους συντοπίτες τους. Σ'αυτή τη μειονοτική και οικονομικά καθυστερημένη περιοχή έχουμε ουσιαστικά προσπάθεια αποικιοποίησης στο εσωτερικό του ελληνικού καπιταλιστικού κράτους σε βάρος των μουσουλμάνων. Γιατί θα ήταν αφέλεια να μη διακρίνουμε τα οικονομικά συμφέροντα που κρύβονται πίσω από τις ελληνικές σημαιούλες ή τους σταυρούς, που σημαδεύουν τις ελληνικές περιουσίες για να τις διαφυλάξουν απ'τους σωδινιστές άγγελους - τιμωρούς των αλλοεθνών. (θυμίζουμε τους Εβραίους στην Αίγυπτο που σημαδεύαν με αίμα τις πόρτες τους για να γλιτώσουν από τις τιμωρίες του τρομερού Αγγελου του Ιεχωβά στους καταραμένους Αιγύπτιους).

Βλέπουν τη δικιά τους και χωρίς οποιoδήποτε κόστος οικονομική βελτίωση αν αναγκάσουν τους τρομοκρατούμενους μουσουλμάνους, χωρικούς κατά κύριο λόγο, να εγκαταλείψουν τη γη τους. Ακολουθούν το παράδειγμα των Τούρκων σωδινιστών που με τον ίδιο τρόπο εξεδίωξαν τους Έλληνες της Μ. Ασίας κι Α.Θράκης και οικειοποιήθηκαν τις περιουσίες τους. Με την ασφάλεια και τη δύναμη που τους παρέχει το προστατευτικό χέρι της ελληνορθόδοξης κρατικής εξουσίας αισθάνονται να συμμετέχουν στην άσκησή της.

Δεν εκπλήσσει το γεγονός να περισεύει η βία ενάντια στο μουσουλμανικό πληθυσμό απ'αυτόν τον ελληνικό πληθυσμό που αποτελείται από ανθρώπους υποτακτικούς στις επιταγές του κράτους, ανθρώπους που ποτέ δεν έδειξαν έστω δείγματα ανυπακοής σ'αυτό στην καθημερινή τους ζωή. Δεν θεωρούμε ότι αυτό είναι άσχετο με το γεγονός ότι ιστορικά ο ελληνικός πληθυσμός της Δ.Θράκης ΟΥΔΕΠΟΤΕ σήκωσε κεφάλι στους κατά καιρούς κατακτητές της περιοχής του. ΠΟΤΕ δεν πήρε μέρος σε απελευθερωτικούς ή κοινωνικούς αγώνες και η προσάρτηση της Δ.Θράκης στην Ελλάδα ήταν κυρίως αποτέλεσμα της επέκτασης του ελληνικού κράτους την περίοδο της Μεγάλης Ιδέας στη Μ.Ασία κι Α.Θράκη και της μετέπειτα συρρίκνωσής του. Η Δ.Θράκη περιελήφθη στην ελληνική επικράτεια βασικά λόγω ιστορικών συγκυριών και διακρατικών συμβιβάσεων μετά τον Α Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η αντιδραστική συμμαχία κράτους - εκκλησίας κι ελληνορθόδοξου όχλου είναι τα κύρια χαρακτηριστικά που αναδεικνύονται στα γεγονότα της Κομοτηνής.

Η παρουσία του υπερασπιστή του ελληνορθόδοξου στοιχείου (Αλβανία και Θράκη) Σαμαρά (που δεν αποδείχτηκε και τόσο «φλογερός πατριώτης» κατά την εισβολή των Εβραίων εποίκων στο Πατριαρχείο, αφού ήδη επίκειται η αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ από την ελληνική κυβέρνηση).

συν. σελ. 3

από σελ. 2

οι εμπρηστικές και σωβινιστικές δηλώσεις του μητροπολίτη Δαμασκηνού καθώς και οι ίδιου χαρακτήρα διανοουμενίστικες παρεμβάσεις διαφόρων ιστορικών κι άλλων «πνευματικών» (π.χ. Κολλάτος) δεν ήταν παρά μερικά δείγματα αλληλεγγύης στην ελληνορθόδοξη μικροαστική βαρβαρότητα. Συνακόλουθα η κοινή ανακοίνωση του πρωθυπουργού Ζολάτα και των τριών πολιτικών αρχηγών (Μητσotάκη - Παπανδρέου - Φλωράκη) ήρθε να συγκαλύψει το ζήτημα με πολιτικάντικους χειρισμούς και διοικητικά μέτρα που προτείνονται. Ο στόχος ουσιαστικά είναι ίδιος μ' αυτόν των ελληνορθόδοξων μαζών, ο ξεριζωμός και η μείωση του αγροτικού τουρκικού πληθυσμού της Δ. Θράκης και βασικά της Ροδόπης (με μείωση της γεννητικότητάς τους, με την εγκατάσταση Ποντίων προσφύγων, με εξαγορά των μουσουλμάνικων χωραφιών, με αστικοποίηση και «ενίσχυση» της παρουσίας και του κύρους του κράτους» δηλ. την ενίσχυση της κρατικής καταστολής και του ελέγχου του Τουρκικού πληθυσμού.

Όλο το κείμενο που δημοσιεύουμε αποτελεί ακριβώς ένα ντοκουμέντο που αποδεικνύει τον διαχωρισμό των χριστιανών και μουσουλμάνων της περιοχής μεροληπτικά υπέρ των πρώτων και φυσικά στην βάση της ανταγωνιστικότητας του ελληνικού με το τουρκικό κράτος χωρίς να έχει τίποτα να ζηλέψει από την αντίστοιχη πολιτική των

Τούρκων κρατιστών στα ζητήματα των εθνικών ομάδων που ζουν σ' αυτό.

A. Διαγραφόμενοι κίνδυνοι:

1. Μεταβολή της πληθυσμιακής συνθέσεως εις βάρος του ελληνικού στοιχείου. Ήδη εις τον νομό Ροδόπης οι μουσουλμάνοι απαρτίζουν το 54% του πληθυσμού και η γεννητικότητα των είναι μεγαλύτερα της των Χριστιανών, οι οποίοι, συν τοις άλλοις, μεταναστεύουν.
2. Αποκατάσταση εδαφικής συνεχείας μεταξύ Τουρκίας και της περιοχής που κατοικείται από την μειονότητα. Ήδη εις τον άλλοτε ακραιφνώς ελληνικό νομό Έβρου ο μουσουλμανικός πληθυσμός ανέρχεται εις το 7% (εις την Αλεξανδρούπολη ήρκεσε το 30% και εις την Κώπρον το 18% για να δημιουργηθούν προϋποθέσεις προσαρτήσεως). Παράλληλα εγκατάστασις Πομάκων εις τα Β.Α. του Νομού και μουσουλμάνων Αθιγγάνων εις την περιοχή της Αλεξανδρουπόλεως.
3. Επιβολή ενιαίας διαχειρήσεως των θακουφικών περιουσιών, η οποία τυχόν ελεγχόμενη από Γενικό Πρόξενο της Τουρκίας θα καθίστατο ισχυρότατο όπλο εις χείρας του.
4. Εμπέδωση της χαριστικής μειονοτικής πολιτικής οντότητας των μουσουλμάνων. Οι ανεξάρτητες μουσουλμανικές υποψηφιότητες θα μπορούσαν να μεταβληθούν σε μειονοτικό κόμμα οπότε δια του μηχανισμού των υπολοίπων θα μπορούσαν ίσως να εκλέξουν και δεύτερον υποψήφιον. Εν πάσει περιπτώσει δε θα επικρατήσουν εις τους μικτούς Δήμους και Κοινότητες όπου πλειοψηφεί το μουσουλμανικό στοιχείο.

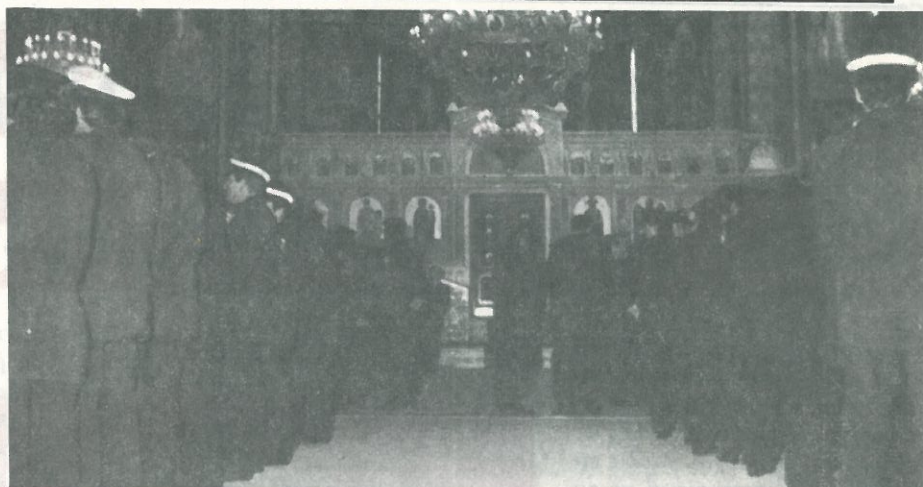
B. Εφαρμοστέα πολιτική:

1. Διατήρηση και εν δυνάμει θελώση της σημερινής πληθυσμιακής συνθέσεως δια:
 - a. Εφαρμογής ειδικού αναπτυξιακού προγράμματος εις την περιοχή, το οποίον αφ' ενός θα ανεβάσει το οιστικό επίπεδο της μειονότητας (το υψηλότερο επίπεδο μείωνει την γεννητικότητα) και αφ' ετέρου θα συγκρατήσει το ελληνικό στοιχείο και θα προσελκύσει ίσως και νέους κατοίκους.
 - b. Εγκαταστάσεως Ποντίων προσφύγων, κατ' εσχρήν εις τους Νομούς Ροδόπης και Έβρου.
2. Συνεπής εφαρμογή της πολιτικής εξαγοράς μουσουλμανικών αγροτικών γαιών και ενθάρρυνσις της αστικοποίησης της μειονότητας (οι αστοί έχουν μεγαλύτερη κινητικότητα από τους αγρότες) δια σειράς μέτρων ως η αναβάθμιση του μορφωτικού επιπέδου, προσλήψεις σε ωρισμένες δημόσιες υπηρεσίες, προσλήψεις σε διοικητικές εκτός μειονοτικής περιοχής κ.λ.π.
3. Δημοκρατική διαχείρισις υπό αιρετών επιτροπών των επί μέρους θακουφικών περιουσιών για να δυσχερανθή ο έλεγχος του Προξένου.
4. Αποψίλωση του μουφτηδών από των δικαστικών των καθηκόντων επί θεμάτων προσωπικής καταστάσεως και μεταδίδοσις των αρμοδιοτήτων αυτών εις τα ελληνικά δικαστήρια τα οποία όμως θα κρίνουν πάντοτε επί τη βάση του ιερού μουσουλμανικού Νόμου, τηρουμένων αυστηρώς των διατάξεων της Συνθήκης της Λωζάννης.
5. Κατάργησις των διοικητικών ενοχλήσεων οι οποίαι όχι μόνον απειλούν τον ατελές φορολογικό έλεγχο, αλλά επιτείνουν αντίθετα αποτελέσματα των επιδιωκόμενων και συνάμα μας εκθέτουν διενθύν.
6. Ενίσχυσις της παρουσίας και του κύρους του κράτους.

B. Μουσουλμανικός οπισθοδρομισμός και Τούρκικος επεκτατισμός

Η Ελληνορθόδοξη καταπιεστική συμπεριφορά δε μπορούσε παρά να οδηγήσει στη συσπείρωση του μουσουλμανικού στοιχείου. Η εκλογή δύο μουσουλμάνων βουλευτών έκανε αυτό το γεγονός ακόμη πιο φανερό. Οι βιαιοπραγίες, τα μεροληπτικά μέτρα και η φυλάκιση του Σαδίκ ενίσχυσαν τους φόβους του τουρκικού πληθυσμού, που στράφηκε στους πολιτικά και οικονομικά ισχυρούς ομοεθνείς και ομοθρήσκους τους. Ο φόβος και το μίσος τους για τον κρατικό δυνάστη και τον Ελληνορθόδοξο όχλο, τους οδήγησε σε ι-

σχυρούς «σωτήρες». Η αυταπάτη είναι διαδομένη ανάμεσά τους και δεν είναι άξιο απορίας το γεγονός ότι ακριβώς ζητούν προστασία από το Τουρκικό χουντοδημοκρατικό κράτος, που η αναμφισβήτητη εγκληματικότητά του με δολοφονίες, βασανισμούς, φυλακίσεις ομοεθνών Τούρκων αγωνιστών και αλλοεθνών Κοούρδων, Αρμενίων δεν μπορεί να συγκριθεί με οποιοδήποτε καταπιεστικό καθεστώς στη σημερινή Αν. ή Δυτ. Ευρώπη. Μέσα στις ψευδαισθήσεις τους οι ανιστόρητοι και αμαθείς Τούρκοι οδηγούμενοι από την μου-

σουλμανική μεσαιωνική πίστη και τους μουφτηδες - παπάδες και προύχοντες τους (που πρακτορεύουν ουσιαστικά τον τουρκικό - μουσουλμανικό επεκτατισμό) κλείνουν τα μάτια στις θηριωδίες του τουρκικού κράτους αποζητώντας σ' αυτό τη σωτηρία. Η αμάθεια και το χαμηλό πολιτιστικό επίπεδό τους φροντίζουν εξίσου με το Ελληνικό κράτος

να το διατηρούν στα ίδια επίπεδα και οι ομοεθνείς προύχοντες τους. Ελωφελούμενοι και των προνομίων τους λόγω της ανώτερης οικονομικοκοινωνικής τους θέσης στους κόλπους των ομοεθνών τους αισθάνονται ότι έχουν να ωφεληθούν από τη διατήρηση των μουσουλμανικών μαζών, εκφυλισμένων και υποταχτικών στις επιταγές και επιδιώξεις τους, ακόμα και δια της βίας (π.χ. το τουρκικό προξενείο με βάση «μαύρες λίστες» απαγορεύει στους μουσουλμάνους που αντιτάχτηκαν στη δημιουργία και τη δράση ανεξάρτητων μουσουλμανικών συνδυασμών την είσοδο στην Τουρκία).

Απέναντι στον παραλογισμό και την υποκρισία του ελληνικού κράτους και των υπηκόων του που προσπαθούν να επιβληθούν πάνω στον τουρκικό μουσουλμανικό πληθυσμό της Δ. Θράκης, το τουρκικό κράτος και οι τοπικοί θρησκευτικοί και πολιτικοί αρχηγοί τί προβάλλουν; Τον μουσουλμανικό οπισθοδρομισμό και τον τουρκικό επεκτατισμό (τελευταία φαίνεται να φοβίζεται με την επιθετικότητα και προκλητικότητα του και τους δυτικούς κρατιστές) που θέλει να κυριαρχήσει ολοκληρωτικά πάνω στους ανθρώπους, στερώντας

τους κατά τον πιο δάρβαρο τρόπο ακόμα και αυτά τα κατακτημένα δικαιώματα με τους αγώνες και την δια μέσου των καιρών εξέλιξη τους.

Οι συγκεκριμένες πολιτικοθρησκευτικές απόψεις τείνουν στην επέκταση δια της βίας πάνω στους άλλους λαούς και τις εθνότητες και καμιά σχέση δεν μπορούν να έχουν με την ελευθερία και τα ανθρώπινα δικαιώματα ούτε καν των ομοεθνών και των ομοθρήσκων τους, που τόσο υποκριτικά καμώνονται ότι υπερασπίζονται, οι Τούρκοι κρατιστές και οι πράκτορές τους (παπάδες και προύχοντες της Δυτ. Θράκης).

Ετσι κάθε αυθαιρεσία κρατική, θρησκευτική ή εξουσιαστική δε μπορεί παρά να αναιρεί την έννοια και την ουσία των εθνικοτήτων και την ανθρώπινη ελευθερία, αφού δημιουργεί σωβινιστικές, καταπιεστικές και επεκτατικές τάσεις.

Μακριά λοιπόν από το ψέμα και την υποκρισία τόσο των ελληνορθόδοξων όσο και των τουρκικών εξουσιαστών. «...κάθε λαός, όσο μικρός κι αν είναι, έχει το δικό του ειδικό χαρακτήρα τρόπο ζωής, γλώσσα, τρόπο σκέψης κι εργασίας κι ακριβώς αυτός ο χαρακτήρας, αυτός ο τρόπος ζωής αποτελεί την εθνικότητά του, που είναι το συνολικό αποτέλεσμα της ιστορικής ζωής, των φιλοδοξιών και των περιστάσεών του» (Μ.Μπακούνιν, Η παρισινή Κομμούνια του 1872 και η Ιδέα του Κράτους).

από σελ. 1

Τα κόμματα πλήρως αποιδεολογικοποιημένα και «γυμνά» από φράσεις κοινωνικών συμφερόντων κατά κάποιο τρόπο μετατρέπονται σε ΑΠΛΟΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΕΣ.

ΟΛΑ τα κόμματα με την συναίνεση και τον οικουμενισμό, με τον Α ή Β τρόπο στην εξουσία, στην υπεύθυνη διεκπεραίωση των προβλημάτων του καθεστώτος. Πώς να γίνει αλλιώς εξ άλλου αφού η ΑΡΙΣΤΕΡΑ οφείλει πολλά στη ΔΕΞΙΑ και αντιστρόφως, για την άνοδό της στην ΕΞΟΥΣΙΑ. Πώς να γίνει διαφορετικά όταν το ΠΑΣΟΚ άνοιξε τον δρόμο στην ΔΕΞΙΑ ενισχύοντας την συναίνεση και τον ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟ;

Αλλά λόγω μικροκομματικών σκοπιμοτήτων, οι ανταγωνισμοί μεταξύ των κομμάτων δεν θα εκλείψουν -άλλοι υπερασπιζόμενοι το «γενικό συμφέρον», άλλοι τα συμφέροντα των «μη προνομιούχων» -και αυτό το γεγονός είναι θα επιβεβαιώνει τη κομματικοποίηση (διαχωρισμό της κοινωνίας) και παράλληλα θα ενισχύει τις έννοιες της Συναίνεσης και του Οικουμενισμού.

Το «δημοκρατικό» πλαίσιο (εκλογές) είναι αυτό που θα δίνει τον πρώτο λόγο στην «οικουμενική» διαχείριση στο πλειοψηφόν κόμμα που στην προκείμενη περίπτωση είναι η παράταξη του «γενικού συμφέροντος», η συντηρητική παράταξη, η δεξιά όπως την αποκαλεί η αριστερά !!!

ΤΑΞΗ

Όπως ΟΛΟΙ μας γνωρίζουμε η Νέα Δημοκρατία έχει μια συγκεκριμένη ερμηνεία για την ΤΑΞΗ. Θεωρώντας τον πολίτη κατοικίδιο ζώο -οπίτι, δουλειά -, θεωρεί ταυτόχρονα ότι κάθε άλλη του δραστηριότητα είναι παρέκκλιση η οποία αποφέρει αταξία.-Αυτός ο τύπος του πολίτη είναι η αναφορά της, όταν για την επιβολή της τάξης προφασίζεται την γελοιότητα της «παρεμπόδισης της κυκλοφορίας από τους διαδηλωτές» - Δυστυχώς αυτή είναι φιλοσοφία της Ν. Δημοκρατίας για την ΤΑΞΗ. Ως εκ τούτου οι απεργίες, οι καταλήψεις και γενικότερα η αντίσταση στην κρατική καταστολή να θεωρούνται ανώτερα εγκλήματα. Διαγράφοντας την ύπαρξη της κοινωνίας -ανάγει το κράτος σε υπέρτατο ρυθμιστή της κοινωνικής ΤΑΞΗΣ, όπου με τους μηχανισμούς βίας που διαθέτει θα την επιβάλλει.

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Ενίσχυση αστυνομικού-δικαστικού κράτους.

Από δω και πέρα η καταστολή στην Ελλάδα προσλαμβάνει άλλες διαστάσεις. Η ομογενοποίηση των μηχανισμών καταστολής στην Ελλάδα είναι δυνατή μιας και όλοι οι θεσμοί της έχουν προσανατολιστεί προς αυτή την κατεύθυνση. Η αστυνομία ως κλασικός μηχανισμός καταστολής ενισχύεται πολιτικά, οικονομικά, οργανωτικά και αποθρασύνεται. Η Δικαιοσύνη εναρμονίζεται στο γενικότερο κατασταλατικό σχέδιο - με καινούργιους όρους, ανεξέλε-

γκτη και κατοχυρωμένη από τους δικαστικούς κώδικες - για να υποτάξει βιαίως τις όποιες αντιστάσεις. Η κυβερνητική βούληση είναι δεδομένη μιας και συνδέει τις αιμοδιψείς επιθυμίες των δικαστών και των μπάτσων με το παγκόσμιο μοντέλο καταστολής.

Αυτό επιτυγχάνεται με τις γενικότερες αναφορές και τα προσχήματα που υιοθετεί η κυβέρνηση από τους Αμερικάνους προκειμένου να επιβάλλουν την πλήρη τάξη σε όλο τον κόσμο. Τα προσχήματα είναι δύο: ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ και ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ. Αν αυτά είναι τα προσχήματα των Αμερικάνων για να νομιμοποιούν την εγκληματική τους δράση, για την κυβέρνηση στην Ελλάδα είναι προσχήματα για να επιβάλλουν και να επεκτείνουν την ΒΙΑ τρομοκρατώντας ολόκληρη την κοινωνία. Αυτό αποτελεί εξ άλλου για την Ελλάδα ένα δείγμα υποταγής στο παγκόσμιο μοντέλο κυριαρχίας.

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ ή ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Αυτή η επίθεση που πρόκειται να δεχθεί η κοινωνία αλλά και ειδικότερα οι Ανεργητικές κοινωνικές ομάδες αντίστασης θα είναι ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ. Οι όροι της αντίστασης στη θηριωδία του ολοκληρωτισμού που έρχεται, καμιά σχέση δεν θα έχουν και δεν θα πρέπει να έχουν με το παρελθόν. Αν κάναμε στο άρθρο μας αναφορά στο 1974 ήταν για να υποδηλώσουμε ότι τίποτε από εκείνη την περίοδο και τα απομεινάρια της δεν υπάρχουν σήμερα. Ούτε τα ψέματα ούτε οι αλήθειες εκείνης της περιόδου. Το να κρυβόμαστε πίσω από ιδεολογίες, το να ψάχνουμε για υποκείμενα, το να προσδίδουμε στις συντεχνίες και να συγχέομαστε με την κυρίαρχη πολιτική δικηγγορία της μεσολάβησης, ΟΛΑ αυτά είναι ΦΥΓΗ από την πραγματικότητα. Ο αγώνας με την κυριαρχία του κράτους είναι σήμερα ΑΜΕΣΟΣ, πρόσωπο με πρόσωπο. Η κατάργηση της ιδεολογίας απογυμνώνει τα ψεύτικα μελλοντικά προτάγματα μέσα από τους αντιιμπεριαλιστικούς, αντικαπιταλιστικούς, εθνικοαπελευθερωτικούς λαδύρινθους, και ΟΥΤΕ το νέο στυλ του γενικευμένου ρεφορμισμού με τα «κόλλα» είναι εκείνο που θα αντικαταστήσει τα κενά της καταρρέουσας ιδεολογίας. Αν δηλαδή οι πανκ είναι σήμερα αξιολόγοι για το μουσείο Φυσικής Ιστορίας είναι γιατί από τότε που εμφανίσθηκαν είχαν ήδη ανοίξει οι πόρτες του. Τα φαινόμενα αυτά είναι εκδηλώσεις αντίστασης της κοινωνίας που δεν αντέχει στη διαρκή επίθεση της κρατικής κυριαρχίας. Σήμερα όμως η κοινωνία εξάντλησε τη συμβολική φαντασιακή αντίσταση. Κάθε αναπαραγωγή τέτοιου φαινομένου θα είναι οπωσδήποτε είτε άλλου μεγέθους είτε κακέκτυπη.

Το ψεύδος της «πολιτικής» όπως και αν εμφανίζεται δεν μπορεί πλέον ούτε με το δισάκι του ζητιάνου να περιφέρεται. Τη θέση της πρέπει να πάρει η ΕΠΙΛΟΓΗ. Η συνείδηση ενός αγώνα που θα αναλαμβάνει την ευθύνη της κατάστασης στο όνομα της καταστροφής των δομών της κι ιαρχίας, χωρίς υπεκφυγές. Ο αυτόνομος αντιεξουσιαστικός λόγος είναι η πράξη της ΑΜΕΣΗΣ απάντησης στις κυρίαρχες αξίες και στις επιδιώξεις της κυριαρχίας που σήμερα είναι ο παγκόσμιος οικουμενικός ολοκληρωτισμός.

Το περιοδικό

«ΑΥΤΙ»

αποκαλύπτει

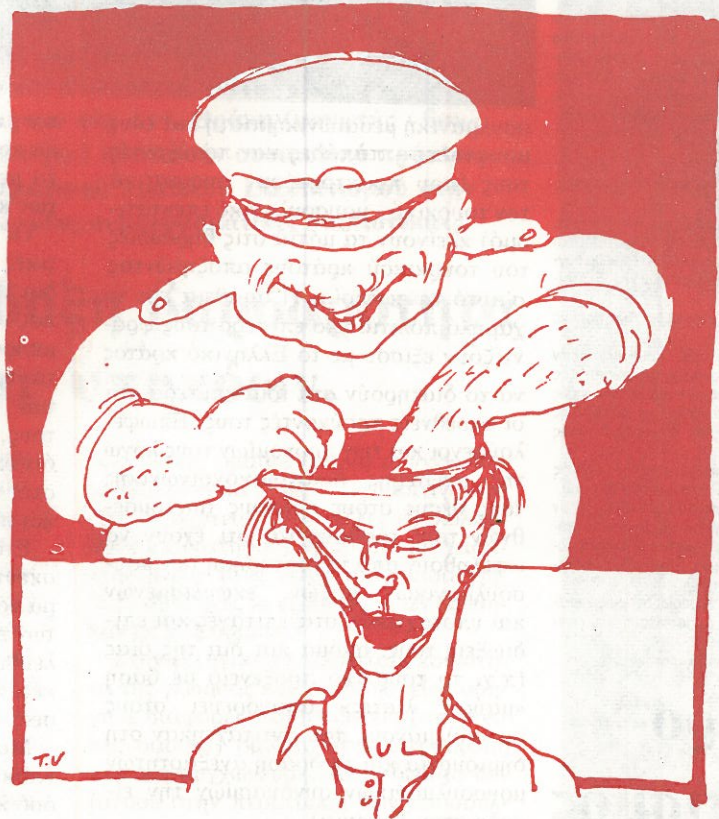
τους

τρομοκράτες

Ήταν αργά το βράδυ στο γραφείο του Χρήστου Παπουτσίδη, εκδότη του δεκαπενθήμερου Περιοδικού «ΑΥΤΙ». Επικρατούσε ησυχία. Μόλις είχε τελειώσει η σύσκεψη με τα στελέχη του. Ο αγώνας που είχε ξεκινήσει, σκληρός επίμονος κι επικίνδυνος είχε αρχίσει να αποδίδει. Το πασοκικό κράτος είχε καταρρεύσει, αλλά το ΠΑΣΟΚ δεν είχε διαλυθεί και παρέμενε δυνατό και συσπειρωμένο. Τα συνεχή δημοσιεύματα και οι αποκαλύψεις του περιοδικού για τα σκάνδαλα του ΠΑΣΟΚ δοήθησαν σημαντικά στην πτώση του, ανέδασαν το κύρος και την κυκλοφορία του. Αλλά αυτή τη φορά ο συνασπισμός της Αριστεράς ξανάδαζε στο παιχνίδι το ΠΑΣΟΚ με τη συμφωνία στις μονοεδρικές. Σκεφτόταν πως, μόνο η αυτοδυναμία της Ν. Δημοκρατίας ήταν η λύση μπροστά στον κίνδυνο του ανριανισμού, του λαϊκισμού, που υπονόμει τους θεσμούς και την δημοκρατία. Γι' αυτό, το περιοδικό θα έπρεπε να πείσει τους αριστερούς αναγνώστες του να ψηφίσουν Ν. Δημοκρατία. Τα χτύπημα έπρεπε να συνεχιστούν, τα σκάνδαλα που αποκάλυπτε το περιοδικό αντί να το διαλύσουν, το ανέδασαν στις προηγούμενες εκλογές. Το πεδίο της μάχης έπρεπε να μεταφερθεί αλλού. Πού όμως;

Το χτύπημα του τηλεφώνου διέκοψε τις σκέψεις του. Αμέσως κατάλαβε τη βραχνή φωνή. Ήταν ο Γιώργος. Ήθελε να τον δει οπωσδήποτε. Σε μια ώρα θα πέραγε από το σπίτι του. Αλλά τι ακριβώς είχε να του πει;

Ο Γιώργος, ήταν ο φίλος του που τον προμήθευε με τα στοιχεία. Οι γνωριμίες του στις μυστικές υπηρεσίες ήταν μεγάλες. Κασέτες τηλεφωνικών υποκλοπών και σημειώματα πρακτόρων είχαν αντικαταστήσει τις αναλύσεις της αριστερής «διάνοξης». Οι καιροί έχουν αλλάξει. Ποιος θα ενδιαφερόταν για κουλτουριάρικες αναλύσεις, ποιος θα ενδιαφερόταν για το σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό όταν τα καθεστώτα των ανατολικών χωρών κατέρρεαν το

ένα μετά το άλλο; Η ιδεολογία ήταν μια ανάμνηση...

Πριν φύγει έριξε μια ματιά στα γραφεία του περιοδικού. Την προηγούμενη χρονιά, τα γραφεία του είχαν καταστραφεί από περίεργη πυρκαγιά. Το παιχνίδι με τους πράκτορες ήταν επικίνδυνο αλλά ενδιαφέρον, κυρίως οικονομικά. Κλείδωσε κι έφυγε γρήγορα για το σπίτι του. Ανυπομονούσε να μάθει τι θα του έλεγε ο Γιώργος...

...Πραγματικά σε λίγα λεπτά ο Γιώργος, έφτασε στο σπίτι. Η αγωνία του είχε ανέδει κατακόρυφα. Μια δημοσιογραφική επιτυχία ήταν άραγε κοντά;

Χρήστο έχω συγκλονιστικά στοιχεία για το ζήτημα της τρομοκρατίας, συμβαίνουν φοβερά πράγματα... Είναι ανακατεμένα υψηλά πρόσωπα. Αυτή τη φορά έχουμε στοιχεία στα χέρια μας. Όπως καταλαβαίνεις υπάρχει ενδιαφέρον να δημοσιευτούν πριν από τις εκλογές. Πρέπει να δοθεί άμεσο κι απο-

τελεσματικό χτύπημα στο πασοκικό παρακράτος που υποκινεί τα κυκλώματα της τρομοκρατίας.

Πάντα πίστευα ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι αδυσώπητοι κι επικίνδυνοι. Πάντα πίστευα ότι πίσω απ' τις αντικαθεστωτικές προκηρύξεις των τρομοκρατών κρύβονται κάποια ύποπτα σχέδια, αλλά σοβαρά, έχουμε τέτοια στοιχεία;

Ακουσε πως ξεκίνησε η ιστορία. Ενας πράκτοράς μας εκτέλούσε υπηρεσία στη Συγγρού. Ενα βράδυ λοιπόν, τον πλησίασε ο τραβεστί «Λορέν» και τον οδήγησε στη βίλλα του, στην Πολιτεία. Είναι ξέρεις, απ' τους πλούσιους που από ανία και πλήξη ντύνεται γυναίκα και κάνει πιάτσα στη Συγγρού για εμπειρία. Στην διάρκεια της ερωτικής τους περιπέτειας, του ανακοίνωσε ότι ξέρε πληροφορίες για την τρομοκρατία. Στην αρχή νόμισε ότι ήταν τρελλός. Αλλά τον άκουσε με προσοχή για να μην τον προσβάλλει.

Μια κρύα και σκοτεινή νύχτα σ' ένα μπαρ στο Κολωνάκι ψώνισε ένα μελαχρινό, ψηλό τύπο με μουστάκι, τον οποίο άρχισε να βλέπει συχνά. Τη μέρα που σκοτώθηκε ο διομήχανος Αγγελόπουλος απ' την οργάνωση 17 Φλεβάρη, ο τύπος τον επισκέφθηκε πρωί - πρωί στη γκαρσονιέρα που διατηρεί στο Κολωνάκι. Πρόσεξε ότι ήταν ανήσυχος κι οπλοφορούσε. Διαβάζοντας στις εφημερίδες την περιγραφή του δράστη, συνδύασε το γεγονός της επίσκεψής του. Από έρευνες που κάναμε, ανακαλύψαμε ότι ο τύπος, ο εκτελεστής έχει σχέσεις φιλικές με τον πρώην υπουργό του ΠΑΣΟΚ Παλυράκη. Έχουμε την κατάθεση μιας φιλιππινέζας οικιακής βοηθού στο σπίτι του Παλυράκη, που δουλεύει τώρα αλλού κι επιβεβαιώνει τις επισκέψεις του εκτελεστή στο σπίτι του.

Ξεκινώντας τις έρευνες μας απ' τον εκτελεστή, ανακαλύψαμε κι άλλα στοιχεία. Μεγάλος οικονομικός παράγοντας που πηγαίνει κάθε χρόνο για σαφάρι στην Αφρική, περνώντας απ' τη Λιβύη πρόσεξε κάποιους Έλληνες που συζητούσαν μαζί με Αραβες για οργανωμένες δολοφονίες στην Ελλάδα. Όταν τον δείξαμε τη φωτογραφία του εκτελεστή, τον αναγνώρισε ανάμεσα στους ανθρώπους που βρίσκονταν στη Λιβύη. Όπως καταλαβαίνεις εμπλέκονται και ξένες χώρες! Σύμφωνα μ' άλλες πληροφορίες ο ψυχίατρος Φαγάτος, που εκτελεστήκε από μια οργάνωση, εκδιώχονταν απ' το ΠΑΣΟΚ το οποίο ήξερε τις παρανομίες του με τους τοξικομανείς, για να αποδίδει τα κέρδη στο κόμμα. Φοβερά πράγματα συμβαίνουν. Πρέπει να κινηθούμε γρήγορα κι αποτελεσματικά. Από έρευνες που έγιναν, αποκαλύφθηκε ότι η αναρχική εφημερίδα «προσπάθεια» είχε άμεση σχέση κι επικοινωνία με τις μυστικές υπηρεσίες. Η Αστυνομία είχε κοριό στα γραφεία της εφημερίδας κι οι αναρχικοί στα γραφεία της Αστυνομίας. Ετσι επικοινωνούσαν άμεσα. Όταν το κράτος είχε πρό-

βλημα ασφαλείας, οι αναρχικοί δημιουργούσαν επεισόδια για να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη. Επίσης, πολλοί αναρχικοί υπηρετούσαν στην Αστυνομία σ' επίκαιρες θέσεις όπως και πολλοί αστυνομικοί υπηρετούσαν στις αναρχικές ομάδες κρούσης.

Πρέπει να μου δώσεις όλα τα στοιχεία, να τα δημοσιεύσουμε, είτε με φωνή που πάλλεται από ανυπομονησία.

Οπωσδήποτε, αλλά ξέρεις... Θα μου ζητήσεις πολλά λεφτά. Ξέρω. Αλλά τα οικονομικά του περιοδικού είναι μετρημένα κι αυτός ο έμπορος όπλων του οποίου προωθήσαμε τα όπλα, κτυπώντας τον ανταγωνιστή του, δεν μας έστειλε την επιταγή ακόμα...

Όταν σε καλέσει ο ανακριτής Τσεκάς να του καταθέσεις όλα αυτά τα στοιχεία για να γίνει περισσότερος θόρυβος. Μόνο για να μας εξυπηρετήσεις θα βάλεις στο γραφείο του ένα μικρό κοριό χωρίς να σε αντιληφθεί κανείς, για να ξέρουμε άμεσα τις κινήσεις και τις υπολοιπές πληροφορίες του.

Εντάξει, συμφωνώ.

Είναι η ώρα να φεύγω.

Στο επανιδείν λοιπόν.

Όταν δώσεις το θέμα στον «ελεύθερο ρύπο» και στην «εσπερινή» για να γίνουν πρωτοσέλιδα, να ζητήσεις περισσότερα χρήματα.

Το έχει αναλάβει ο δημοσιογράφος ο Μίσης μιας και κινείται σ' αυτούς τους χώρους.

...Επιτέλους υπήρχε στα χέρια του μια τόσο μεγάλη πληροφορία. Φανταζόταν τους τίτλους αυτών των εφημερίδων. ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟΥΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ! Μια μεγάλη δημοσιογραφική επιτυχία του περιοδικού «ΑΥΤΙ».

Σημ. σύνταξης: Κάθε σχέση της πραγματικότητας με τα παραπάνω δεν είναι τυχαία. Είναι αναπόφευκτη.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΩΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΦΥΛΑΚΙΣΕΙΣ

Με μια εντυπωσιακή κινητοποίηση που είχε την αφορμή της στις δεκάδες ενέργειες άμεσης δράσης, που πραγματοποιήθηκαν αμέσως μετά την απελευθέρωση του μπάτσου - δολοφόνου του 15χρονου Κίκερη αλλά και στοχεύοντας στην εκτίμηση των αντιστάσεων, σε σχέση με τις μετεκλογικές εξελίξεις κι επιλογές, της όποιας κυβέρνησης θα προέκυπτε, για την παρά πέρα εδραίωση και εκσυγχρονισμό του κράτους και του κεφάλαιου, η αστυνομία επέβαλλε την παρουσία της εισβάλλοντας στην περιοχή των Εξαρχείων και τρομοκρατώντας κατοίκους και περαστικούς. Για μέρες όποιος τύχαινε να βρίσκεται ή να περνά μπροστά από μπάτσους ή να πίνει τον καφέ του στα δεκάδες μαγαζιά της περιοχής γινόταν αντικείμενο αστυνομικής αυθαιρεσίας: Εκατοντάδες πολίτες προσάχθηκαν σ' αστυνομικά τμήματα, ξυλοκοπήθη-

καν αναίτια, ερευνήθηκαν σωματικά και εξευτελίστηκαν γιατί διέπραξαν το «αδίκημα» να ... περπατούν στην περιοχή αυτή. Το κύμα τρομοκρατίας, που συνεχίζεται πιο ήπιο σήμερα, είχε δύο σοβαρές συνέπειες: τη σύλληψη ενός 15χρονου που κατηγορείται ότι έριξε μολότωφ σε περιπολικό (αν και με σπασμένο χέρι!), και του Νίκου Παπαματθαίου στην περιοχή της Κυψέλης.

Ο Νίκος Παπαματθαίου δεν διέπραξε το «αδίκημα» να ζει ή να κινείται στην περιοχή των Εξαρχείων, αλλά να βαδίζει λίγο πιο πέρα απ' το σπίτι του και σε δυο στενά απόστασης απ' το σπίτι μιας φίλης του που πήγαινε να επισκεφθεί στην ίδια γειτονιά, τη στιγμή που στην περιοχή γινόταν επίθεση σε περιπολικό.

Η «ατυχία» να μένει σ' αυτή την περιοχή και η εμφάνισή του που ξεχώριζε από τα πρότυπα που διδάσκονται οι μπάτσοι, όπως φαίνεται, στις

σχολές τους, βεβαίωσαν τον μπάτσο που τον συνέλαβε, για την ενοχή του στην επίθεση που είχε γίνει λίγο πριν.

Δεν είναι η πρώτη φορά που ανύποπτοι πολίτες μετατρέπονται σ' εξιλαστήρια θύματα όταν συμβαίνει να γίνεται κάποιο επεισόδιο και να περπατούν εκεί κοντά.

Γι' αυτό αποτελεί χρέος όλων των αντιστεκόμενων αγωνιστών να βάλουν φραγμό στις νέες επιθέσεις του κράτους και των μηχανισμών του εναντίον αγωνιστών και πολιτών, τους οποίους φυλακίζει με βαριά κατηγορητήρια, ενοχοποιώντας έτσι τις ιδέες τους και την ιδιαιτερότητα στη συμπεριφορά του καθενός.

Ηδη έχει συσταθεί μια «ομάδα πρωτοβουλίας» η οποία σε προκήρυξη της αναφέρει:

«...Βρέθηκε λοιπόν το ιδανικό θύμα για να του φορτώσουν τρία κακούργηματα:

-κατοχή και χρήση εκρηκτικών υλών.

-απόπειρα εμπρησμού που έθετε σε κίνδυνο ανθρώπινες ζωές.

-απόπειρα ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως.

Κι όλα αυτά γιατί; γιατί «τόλμησε» να διαφέρει εμφανισιακά, γιατί «τόλμησε» να κυκλοφορεί στην ίδια του τη γειτο-

νιά. Και μετά απ' όλα αυτά στις 27-3 μετά από τυπική «συνοπτική διαδικασία» οδηγείται από τη «δικαιοσύνη» στη φυλακή προκειμένου να «αναμορφωθεί» (και όλοι ξέρουμε τι σημαίνει αυτό). Τιμωρείται δηλαδή για πράξεις που με τίποτα δεν αποδεικνύεται πως έκανε και αναγκάζεται να ζήσει στα 19 του χρόνια μια «αζέχαστη εμπειρία». Ο Παπαματθαίου δεν είναι ο πρώτος και σίγουρα δε θάνει ο τελευταίος. Αυτό πρέπει να το καταλάβει ο καθένας μας. Η υποθέση μας αφορά όλους. ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΘΥΜΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΙΚΟΣ, ΑΥΡΙΟ ΘΑ ΕΙΣΑΙ ΕΣΥ...

Απαιτούμε...

-ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΠΑΠΑΜΑΤΘΑΙΟΥ.

-ΤΗΝ ΑΡΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ ΠΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΣΑΠΤΟΥΝ.

-ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΕ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ».

«Επώνυμοι» χαμαιλέοντες και διανοούμενοι της εξουσίας

Αν ανατρέξουμε στην ιστορία θα παρατηρήσουμε ότι οι άνθρωποι του Λόγου και της Τέχνης, τις περισσότερες φορές αμφισβητούσαν τις κατεστημένες αξίες και εξουσίες και πολλές φορές η εξουσία σ'όλες τις μορφές της, τους καταδίωκε σκληρά όπως και το έργο τους.

Η ζωή, η δράση και το έργο των διανοούμενων ειδικά τους τελευταίους αιώνες με τις πολλές και βίαιες κοινωνικές αλλαγές και εξελίξεις, συνέβαλαν ουσιαστικά στην προώθηση της ιδέας της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης και κοινωνικής δικαιοσύνης.

Στη σημερινή πραγματικότητα διαμορφώνονται και επιβάλλονται νέες «κυρίαρχες» αξίες στην κοινωνία. Η εμπορευματοποίηση των ανθρώπων σχέσεων κι η αναζήτηση ισότιμων κι ελεύθερων σχέσεων περιορίζεται και περιθωριοποιείται απ'τον ασφυκτικό κλοιό των μηχανισμών της εξουσίας.

Η «πολιτιστική» δημιουργία σήμερα, όχι μόνο δεν αμφισβητεί τις κυρίαρχες αξίες και δομές, αλλά έχοντας ταυτιστεί μ'αυτές μεταμορφώνεται σ'ένα ισχυρό μηχανισμό στήριξης και ενίσχυσης της εξουσίας. Η εμπορευματοποίηση της τέχνης την έχει μετατρέψει σ'ένα «θεαματικό» μηχανισμό ελέγχου των συνειδήσεων. Η πληροφό-

ρηση, ο λόγος, η επικοινωνία, η έκφραση κι η δημιουργία έχουν αλωθεί από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης (Τύπος - Ραδιόφωνο - Τηλεόραση) κι επηρεάζουν άμεσα και ουσιαστικά την κοινωνική δραστηριότητα όπως επιζητούν αυτοί που τα ελέγχουν.

Αντίστοιχα και στην Ελλάδα έχουμε τις ίδιες εξελίξεις. Διάφοροι «επώνυμοι» διανοούμενοι και καλλιτέχνες, προπαθώντας να πουλήσουν το «πολιτιστικό» τους προϊόν- εμπόρευμα, προσαρμόζονται στην κυριαρχία του συντηρητισμού και της εξουσίας, χωρίς να διαστάζουν να κάνουν θεαματικές στροφές σε σχέση με το παρελθόν τους.

Καθημερινά στα μαζικά μέσα ενημέρωσης παρουσιάζονται διάφοροι «επώνυμοι» πρώην σταλινικοί προβάλλουν τώρα το «φιλελευθερισμό», πρώην «αντεξουσιαστές» ανησυχούν για τον τόπο και τους θεσμούς. «Εδώ είναι Βαλκάνια. Δεν είναι παίξε-γέλασε».

Οι γιάπες της Αριστεράς.

Μέχρι το 1981 η ιδεολογία της αριστεράς ήταν κυρίαρχη στο χώρο της διανοήσης. Αρκούσε μια δήλωση για την υποστήρι-

ξη της απλής αναλογικής, κάποια συμμετοχή σε μια πορεία για την ειρήνη και τις βάσεις, η συμμετοχή σε κάποια εκδήλωση του κόμματος που «υπεράσπιζε» την εργατική τάξη, για να γίνεις «προοδευτικός» κι «αγωνιστής». Οποια φωνή έκανε κριτική στα εγκλήματα του σταλινισμού δεχόταν τις καταγγελίες και την απομόνωση των «προοδευτικών». Η «τέχνη για το λαό» γέμιζε με συναυλίες τα γήπεδα σ'όλη την Ελλάδα.

Με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία οι περισσότεροι «προοδευτικοί» και «αντιστασιακοί» επώνυμοι και καλλιτέχνες μετατράπηκαν σε δημόσιους υπάλληλους της εξουσίας. Στελέχωσαν διάφορες επιτροπές του κράτους κι οι επιχορηγήσεις του υπουργείου πολιτισμού ήταν ο βασικός λόγος για να στηρίζουν ή μη την εξουσία. Η «τέχνη για το λαό» είχε δικαιωθεί.

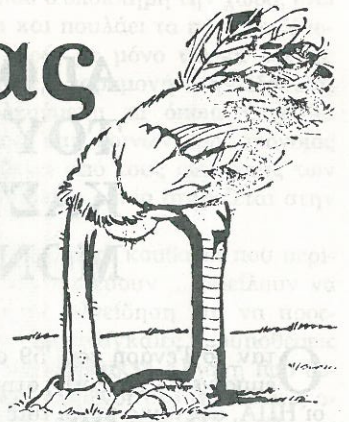
Το τέλος της ιδεολογίας, με την κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων και η ενίσχυση του ρόλου των μέσων μαζικής χειραγώγησης (τύπος - ραδιόφωνο-τηλεόραση) δημιούργησε νέα δεδομένα. Οι σταλινικοί- προοδευτικοί μετέφεραν το χώρο έκφρασης από τα γήπεδα, τις πορείες και τις υπογραφές στα μέσα ενημέρωσης για να παράγουν και να διαδώσουν τις

νέες «κυρίαρχες» αξίες. Ετσι εμφανίζονται σήμερα ως οι πλουραλιστές, οι υποστηρικτές της δημοκρατικής ομαλότητας και των θεσμών, του εκσυγχρονισμού του τόπου.

Για τους χαμαιλέοντες «επώνυμους», αποτελεί «πρωτοπορία» να είσαι υπέρ του Καραμανλή, υπέρ της ανταγωνιστικότητας των ελληνικών προϊόντων, κατά της τεμπελιάς των εργαζομένων, υπέρ της ενωμένης Ευρώπης. Παράλληλα υπάρχει η αναγκαιότητα να καταδικάζουν το παρελθόν τους και να διακωμωδούν ως λαϊκιστές, οπισθοδρομικούς και γραφικούς, όσους δεν ακολούθησαν τις μεταστροφές τους, ασκώντας «ιδεολογική τρομοκρατία» όπως έγραψε σε άρθρο του, δημοσιογράφος της Ελευθεροτυπίας.

Οι «επώνυμοι» υπερασπιστές των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων όσων αντιστάθηκαν στη βαρβαρότητα της κρατικής εξουσίας, την οποία και οι ίδιοι στο παρελθόν αντιμετώπισαν, σήμερα εξελίσσονται σε υπερασπιστές του «κύρους» και της «ανεξαρτησίας» των μηχανισμών της εξουσίας.

Η ιδεολογία του αστικού εκσυγχρονισμού και ο συντηρητικός «νεοφιλελευθερισμός» είναι η νέα θρησκεία για μαζική κατανάλωση. Ο αριστερός γιά-

πες είναι μέσα στο κλίμα της εποχής του, αν παρακολουθεί τα βίντεο κλίπ, έχει ασφαλώς καταδικάσει το σταλινισμό, έχει άποψη για τον λαϊκισμό, ανησυχεί για το περιβάλλον, παρακολουθεί το χρηματιστήριο κι ασχολείται με τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ή μπορεί να έχει πρόσβαση σ'αυτά.

Αν είσαι «αντεξουσιαστής - επώνυμος» θα πρέπει να ψηφίζεις οικολόγους - εναλλακτικούς, να καταδικάζεις την «τρομοκρατία» και να ενδιαφέρεσαι για την ομαλή λειτουργία των μηχανισμών και θεσμών της εξουσίας κι όχι την «ανεγκέφαλη» κι «ανιστόρητη» αντιπαράθεση με την εξουσία.

Οι φωνές έκφρασης της αμφισβήτησης των επιλογών της εξουσίας λιγοστεύουν. Στο πλευρό της εμφανίζονται και οι χθεσνοί «αρνητές» της. Η αυτόνομη σκέψη, δημιουργία και δράση έχει να αντιμετωπίσει τους νέους ιδεολογικούς μηχανισμούς χειραγώγησης και κοινωνικού ελέγχου.

Βιβλιοπαρουσίαση

«ΟΙ ΟΜΙΛΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ» του Κορνήλιου Καστοριάδη.

Εκδόθηκαν και κυκλοφορούν σε βιβλίο (από τις εκδόσεις «ύψιλον») οι διαλέξεις του Κορνήλιου Καστοριάδη που έδωσε, τον περσινό Φεβρουάριο στην Αθήνα και άλλες πόλεις της Ελλάδας. Τα θέματα που περιλαμβάνονται στην έκδοση είναι:

- «Το τέλος της Φιλοσοφίας» διάλεξη στο Γαλ. Ινστιτούτο Αθηνών.
- «Εξουσία, πολιτική, Αυτονομία» στην Πάντειο.
- «Ψυχανάλυση και το πρόταγμα της Αυτονομίας». Συζήτηση με Ελληνες ψυχαναλυτές.
- «Τι σημαίνει επανάσταση» διάλεξη στο Ρέθυμνο.
- «Το πρόβλημα της Δημοκρατίας σήμερα» διάλεξη στο Βόλο.
- «Τεχνοεπιστήμη» διάλεξη στο Ηράκλειο.

Ο συγγραφέας των κειμένων αυτών αναφέρεται από τη μια μεριά στην κρίση και την παρακμή που υφίσταται ο σύγχρονος δυτικός πολιτισμός σ'όλα του τα επίπεδα, κοινωνικό, πνευματικό, πολιτικό, θεσμικό κλπ. και ταυτόχρονα προβάλλει για άλλη μια φορά το πρόταγμα της αυτονομίας.

Εκείνο που φαίνεται ότι χαρακτηρίζει την κρίση και την παρακμή του σημερινού πολιτισμού (μέσα από τις εκτιμήσεις των διαλέξεων) είναι η εξά-

πλωση της αμνησίας και της ασημαντότητας, η εξαφάνιση της κριτικής, η αυξανόμενη ανικανότητα αμφισβήτησης του παρόντος και των θεσμών, η εξαπλώση μιας μαλακής πλαστικής σκέψης ρητά προσαρμοσμένης στην κοινωνία των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Συνέπεια είναι ο ολοένα κίνδυνος που απειλεί την ελευθερία. Εκείνο που χαρακτηρίζει το πρόταγμα της αυτονομίας είναι η αλληλεξάρτηση και η αλληλεγγύη της φιλοσοφίας και της δημοκρατίας, που πηγάζουν απ'το γεγονός ότι και οι δύο εκφράζουν την απόρριψη της ετερονομίας, την απόρριψη των αξιώσεων ισχύος και νομιμότητας των κανόνων και των παραστάσεων που βρίσκονται θεσμιμένοι κάθε φορά, την απόρριψη κάθε αυθεντίας. Αυτό που χαρακτηρίζει την αυτόνομη κοινωνία (σε αντίθεση με τις ετερόνομες) είναι ότι τα άτομα που τις αποτελούν γνωρίζουν ότι οι θεσμοί και οι νόμοι είναι έργο δικό τους, ότι μπορούν να τους αμφισβητήσουν και να τους αλλάξουν εφόσον κρίνουν ότι πρέπει να το κάνουν, χωρίς να αλλοτριώνονται μέσα σ'αυτούς. (Κύρια χαρακτηριστικά της είναι η διαρκής αυτοαλλοίωσή της και αναθέσμιση της, η πολύπλευρη συμμετοχή και η ισότητα των μελών της σ'όλους τους τομείς της κοι-

νωνικής ζωής, ο αυτοστοχασμός των ατόμων). Ο συγγραφέας ακόμη επισημαίνει ότι εξαιτίας της παθητικότητας, της ιδιωτικοποίησης, της αδιαφορίας για τα κοινά, οι σημερινές δραστηριότητες των ανθρώπων στρέφονται εναντίον τους και ταυτόχρονα πολλές απ'αυτές οδηγούν στην καταστροφή της ανθρωπότητας και την εξαφάνιση της ζωής - πυρηνικά, ασθένειες που ξεπη-

δούν απ'την ανεξέλεγκτη πια σε μεγάλο βαθμό πορεία της επιστήμης. Ξαναθίγει προβλήματα όπως πείνας, εξαθλίωσης, φτώχειας που υφίστανται ακόμα σε πολλές χώρες. Υπεύθυνοι αυτών των προβλημάτων και των κινδύνων είναι οι ίδιοι οι άνθρωποι, τα κοινωνικά διαμορφωμένα και συμμορφωμένα άτομα της ετερόνομης κοινωνίας.

ΘΑ'ΝΑΙ ΑΡΑΓΕ ΑΥΤΗ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΜΟΥ;

Όλα με παρακινούν να το πιστέψω αλλά εγώ θέλω να το είπω όμοια όπως πάντα, γι'άλλη μια φορά και ξανά να χαιρετήσω τους καταπιεσμένους τους εξεγερμένους τους ελευθεριακούς όλους την «δόξα του φωτεινού τους ήλιου».

Θέλω να χαιρετήσω: τους ανθρώπους της δουλειάς που, σκυμμένοι πάνω στις μηχανές, πάνω στα χωράφια πάνω στη θάλασσα και τα ορυχεία πλουτίζουν τους αργόσχολους που τίποτα δεν φτιάχνουν κι όλα τους ανήκουν. Τους εξόριστους συντρόφους σε μια πατρίδα που καθημερινά όλο και πιο απόξενη τους γίνεται. Τους φυγάδες των δρόμων αυτού του κόσμου. Τους θάμνους ζωντανούς στα γκέτο του καπιταλισμού. Τους εξόριστους της Σιβηρίας. Εσάς όλους, τους καταπιεσμένους, καταδιωγμένους, μάρτυρες, που έχουν στερέψει πια τα δάκρυα στα μάτια σας. Εσάς όλους που δεν υποταχθήκατε ούτε η αδάμαστη καρδιά σας κι η α-

κλόνητη θέλησή σας θα υποταχτεί. Θέλω να χαιρετήσω, τέλος, τα μνήματα, τους γνωστούς κι άγνωστος τάφους όλων όσων έπεσαν στον αγώνα και να τους σκεπάσω με τα λουλούδια τα πιο κόκκινα του κήπου της καρδιάς μου. Λουλούδια κι ενθυμήσεις συλλογισμών εκδίκησης, λουλούδια σε σας, λατρευτοί μου. Σε σας τους ζωντανούς σας λέω: Αξιοπρέπεια. Αντισταθείτε. Την κάθε νύχτα διαδέχεται η αυγή. Θα'ρθει η ώρα της εξέγερσης και της νίκης. Υγεία σύντροφοι και στον όμορφο ήλιο του Μάη ρίχνω το...

ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.

Bartolomeo Vanzetti

1η του Μάη 1927.

ΚΟΥΒΑ:ΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΦΥΛΑΚΗ ΥΨΙΣΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΤΙΣΤΑ ΣΤΗ ΚΑΣΤΡΙΚΗ ΜΟΝΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Όταν το Γενάρη του '59 ο Κάστρο έμπαινε θριαμβευτής στην Αβάνα, οι ΗΠΑ, αφεντικά μέχρι τότε της Κούβας δεν έδειχναν να ενοχλούνται ιδιαίτερα. Δίκαια άλλωστε αφού η σύνθεση του κινήματος της 26ης του Ιούλη κάθε άλλο παρά την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας ανήγγειλε, στηριγμένη σε αστικοδημοκρατικές, πατριωτικές και εξυγιαντικές πιο πολύ αντιλήψεις για τη συγκρότηση του κράτους και της κοινωνίας, όπως εκφράζονταν δια μέσου μιας ηγετικής ομάδας με αστική κατά βάση προέλευση.

Όμως παρόλο το αστικοδημοκρατικό πλαίσιο και την εν γένει αστική προέλευση τόσο των ηγετών του κινήματος όσο και του φάσματος των πολιτικών δυνάμεων-συμμάχων που συμμετείχαν στην καθοδήγηση της επανάστασης είναι γεγονός ότι την ίδια την επανάσταση την επέβαλλε η ένοπλη θέληση ενός λαού ενάντια σε μια αιμοσταγή δικτατορία-μαριονέτα, η οποία επί μια δεκαετία είχε μετατρέψει το νησί σε τουριστικό θέρετρο-μπουρδέλο των βορειοαμερικάνων βιομηχάνων.

Ετσι η νέα εξουσία-έχοντας στο χέρι σαν αυτούς τις ένοπλες μάζες- είχε όλη την άνεση να διαπραγματευθεί την εδραίωσή της, επιλέγοντας τον προστάτη εκείνο, ο οποίος θα παρείχε τις πιο ασφαλείς εγγυήσεις, για την επιβολή της κυριαρχίας της.

Πράγματι μετά από 2 χρόνια, η χούντα στρέφεται προς την Ρωσική υπερδύναμη φροντίζοντας πρώτα να εκκαθαρίσει την ηγεσία από όλα τα στοιχεία με δεδηλωμένη την αντίθεσή τους σε αυτή τη προσέγγιση, και ξεσκονίζοντας το νησί από κάθε είδους αντιπολίτευση, για να προσαρμόσει το καθεστώς προς τα σταλινικά πρότυπα. Ένα εκατομμύριο Κουβανοί παίρνουν το δρόμο της εξορίας (Μεξικό, Μαϊάμι, Νέα Υόρκη κυρίως). Ο Μαρξισμός Λενινισμός ανακηρύσσεται η επίσημη ιδεολογία και κάθε διαφορετική άποψη φυλακίζεται και δολοφονείται.

Όλη η μετέπειτα πορεία της Καστρικής χούντας, είναι η καταγραφή της τυχοδιωκτικής πολιτικής της, που διακονίζει την εξουσία της χάρις στους ποταμούς ρουβλίων και αγαθών, με καθόλου ευκαταφρόνητα βέβαια ανταλλάγματα απέναντι στον προστάτη της.

ΟΤΑΝ ΟΙ «ΠΑΛΙΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ» ΓΙΝΟΝΤΑΙ «ΚΑΛΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ»

Αυτή τη πολιτικο-οικονομική-στρατιωτική προσκόληση της χούντας με τα ανατολικά κράτη και την ΕΣΣΔ, ήρθαν να διακόψουν οι πρόσφατες εξελίξεις στο πάλοι ποτέ ενιαίο ανατολικό μπλοκ.

Η διαφαινόμενη διάλυσή του και η οικονομική φιλελευθεροποίηση κατά τα δυτικά πρότυπα, προσέδωσαν θανάσιμη αγωνία στο Καστρικό καθεστώς, δεδομένου ότι το στέρεμα αυτών των ποταμών βοήθειας ισοδυναμούν με πριόρισμα των θεμελίων του καθεστώτος.

Η καθοριστικότητα αυτής της βοήθειας γίνεται φανερή αν αναλογιστεί κανείς ότι η Κούβα στηρίζεται κατά βάση στη καλλιέργεια της ζάχαρης, απ'την οποία αποκτά το 90% των εσόδων της, ενώ γεωργικά είδη αποτελούν τη βάση του υπόλοιπου 10%.

Είναι χαρακτηριστικό και αξιοσημείωτο να αναφερθεί, πως όταν υπήρξε μια εποχή έντασης και ψύχρασης με την ΕΣΣΔ (1966-1968), πολύ σύντομα η Κουβανέζικη ηγεσία αναγκάστηκε

να αναθεωρήσει τις απόψεις της κάτω από το βάρος των ελλείψεων, την οικονομική παράλυση της χώρας και την αποτυχία όλων των πλάνων που στόχευαν στην οικονομική αυτονομία του νησιού. Λίγο καιρό μετά την επαναπροσέγγιση, η χώρα προσκολλάται ακόμα περισσότερο στο ανατολικό μπλοκ και το 1972 ο Κάστρο την εισάγει στην ΚΟΜΕΚΟΝ, εξαρτώντας την ταυτόχρονα απ'το αμυντικό σύστημα της Βαρσοβίας.

Η Κούβα μέχρι τώρα συνδεόταν με το CAME -Συμβούλιο αμοιβαίας οικονομικής βοήθειας- η οποία τροφοδοτούσε τη χώρα με καύσιμα, πρώτες ύλες και αγαθά απαραίτητα για την κίνηση και λειτουργία της οικονομίας της.

Το κύριο προϊόν της χώρας, η ζάχαρη, εξάγεται στην ΕΣΣΔ, η οποία την ακριβοπληρώνει προς 922 δολάρια τον τόννο, τη στιγμή που η Κίνα δίνει 127 δολάρια, ο Καναδάς 150 και η Ιαπωνία 135.

Αλλά οι εξελίξεις στις ανατολικές χώρες καθιστούν ανέφικτη τη συνέχιση αυτής της συνεργασίας.

Οι μεν ανατολικές χώρες, επιδιώκουν τη διάλυση του συντομότερο δυνατού της CAME και την αντικατάστασή της από τις διακρατικές εμπορικές σχέσεις των κρατών έτσι όπως εννοούνται από τα καθ'ιδίαν συμφέροντα κάθε κράτους, στη δε ΕΣΣΔ βαρύνουν καθημερινά οι πιέσεις των «βιαστικών» της περεστρόικα για τη διακοπή της δωρεάν βοήθειας.

Δεν είναι αδικαιολόγητες λοιπόν οι επιθέσεις του Κάστρο κατά των πρώην «συντρόφων» της Βουλγαρίας, Ουγγαρίας, Τσεχοσλοβακίας και Πολωνίας, που εκτός του ότι γκρεμίζουν τα αγάλματα των Μαρξ-Ένγκελς-Λένιν κι εκτός του ότι ψηφίζουν μαζί με τις ΗΠΑ στον ΟΗΕ για την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, προχωρούν ακόμα περισσότερο, κλείνοντας τα εργοστάσιά τους και διακόπτοντας τη δωρεάν παροχή τροφίμων.

Οι εξελίξεις αυτές δεν αφήνουν έξω ούτε την ΕΣΣΔ που τον περασμένο χρόνο μείωσε την οικονομική βοήθεια κατά 10%, προφανώς για να ενισχύσει την περεστρόικα τάση του καθεστώτος.

Δεν πάει πολύς καιρός αφ'ότου Ρωσικά πλοία αρνήθηκαν να μεταφέρουν πρώτες ύλες σε Κουβανικά λιμάνια, θεωρώντας ασύμφορη τη μη μετατρεψιμότητα του συναλλάγματος και χρειάστηκε η επέμβαση της ίδιας της Σοβιετικής κυβέρνησης που επιδόθηκε τελικά το ναύλο.

Εξάλλου το εξωτερικό χρέος -ανέρχεται σε 16,5 δισ. δολάρια προς την ΕΣΣΔ και σε 7 δισ. σε δυτικές χώρες- αποκτά μια άλλη διάσταση μιας και η μέχρι τώρα σιωπή των σοβιετικών στις δημόσιες δηλώσεις του Κάστρο για μη πληρωμή του, δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι θα έχει θέση στη νέα διαγραφόμενη οικονομική πολιτική των σοβιετικών.

Μια πολιτική που είναι σίγουρο πως δεν έχει σκοπό απλώς και μόνο να ελέγχει και να καθοδηγεί το Κουβανέζικο καθεστώς αλλά και να επιβάλλει τα νέα δεδομένα στους κόλπους του.

Στην ίδια την Κούβα η Καστρική χούντα δείχνει αυτή τη στιγμή να ελέγχει απόλυτα την κατάσταση, γεγονός που αποδεικνύουν οι επανειλημμένες εκκαθαρίσεις και εκτελέσεις στο

ΚΚ και τον στρατό, επιχειρώντας για μια ακόμη φορά την οικονομική αυτονομία του νησιού με περικοπές προγραμμάτων και μειώσεις των δελτίων, ενώ η στρατιωτικοποίηση είναι εμφανής.

Η ύφεση με τις ανατολικές χώρες έχει εξαναγκάσει το καθεστώς να ανοίξει νέους δρόμους στην εξωτερική πολιτική, τους εξής παλιούς:

Πρώτα απ'όλα να επιτύχει μια προσέγγιση με τους «μισητούς» ιμπεριαλιστές με σκοπό το σπάσιμο του οικονομικού εμπάργκο και την επαφή σε κρατικό επίπεδο, προσφέροντας ενδιαφέροντα ανταλλάγματα -αναθεώρηση της Κουβανέζικης άποψης για το νοτιοαμερικάνικο αντάρτικο, απόσυρση στρατευμάτων από ξένες χώρες κ.λ.π. Ακόμη να ανοίξει διόδους εμπορίου με αριστερά Ν.Α. καθεστώτα.

Πάντως με βάση τις σημερινές συγκυρίες, η έκβαση αυτών των εγχειρημάτων θεωρείται εκ των πραγμάτων αποτυχημένη.

Οι μεν βορειοαμερικάνοι θα προτιμούσαν να ξαναβάλλουν στο χέρι τη χώρα, αποκολλώντας την από το ανατολικό μπλοκ που τη χρησιμοποιεί σαν προκεχωρημένο φυλάκιο, απ' το να επιβάλλουν εν μέρει και με όρους την κυριαρχία τους, τα δε Ν.Α. καθεστώτα βρίσκονται σε δεινή οικονομική κατάσταση, γεγονός που τα υποχρεώνει να πειθαρχούν τυφλά τόσο στις οικονομικές όσο και στις πολιτικές ντιρεκτίβες των ΗΠΑ και των διεθνών τραπεζών -Αργεντινή, Περού, Βενεζουέλα, Μεξικό.

Η μόνη επιτυχία μέχρι στιγμής εντοπίζεται στα τελευταία ανοίγματα προς το Βατικανό και στην ντόπια εκκλησία, μετά από 30 χρόνια αθεισμού και αντικληρικισμού. Στοχεύει έτσι στο να αμβλύνει τις εσωτερικές αντιθέσεις, ανοίγοντας τις εκκλησίες και επιτρέποντας τον ελεύθερο εκκλησιασμό των Κουβανών, πιστεύοντας όπως φαίνεται πως το όπιο της θρησκείας που έχει χρησιμοποιηθεί απ'όλους τους δυνάστες για την επιβολή της κυριαρχίας τους, θα μπορούσε να αποτελέσει στήριγμα στις δύσκολες στιγμές που περ-

νά το Κουβανικό σοσιαλιστικό μοντέλο.

Οι παλιές αυτές συνταγές, που η ευδαιμονία των ιθυνόντων είχε κάνει να ξεχαστούν, όταν στηρίζαν τη δικτατορία τους πάνω στα ρούβλια και τις ατέλειωτες αποστολές βοήθειας, δείχνουν το αδιέξοδο μπροστά στο οποίο βρίσκεται το καθεστώς.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ «ΕΝΟΠΛΟΥ ΛΑΟΥ».

Ένα καθεστώς που ίσως δεν θα-χε την ανάγκη καμιάς φυλακισμένης, αφού όλοι οι πολίτες είναι φυλακισμένοι. Πράγματι, ποτέ άλλοτε μια χώρα δεν μετατράπηκε σε κράτος ρουφιάνων στο βαθμό που αυτό έγινε στην Κούβα. Αφού το καθεστώς ισοπέδωσε κάθε αντίθετο λόγο και πρακτική, δημιούργησε τον κατάλληλο εκείνο μηχανισμό ο οποίος θα στηρίζει το καθεστώς στο εσωτερικό της χώρας. Έτσι το 1961 συγκροτήθηκαν οι C.D.R -Comites de Defensa de la Revolucion-, επιτροπές για την άμυνα της επανάστασης.

Στόνομα του λαού η χώρα μετατράπηκε από τότε σ'ένα απέραντο αστυνομικό τμήμα. 1.200.000 Κουβανοί σε μόνιμη βάση -αριθμός που μπορεί να τριπλασιαστεί σε έκτακτες περιστάσεις- συμμετέχουν στα C.D.R παρακολουθώντας, ρουφιανεύοντας και φακελώνοντας οτιδήποτε πέφτει στην αντίληψή τους.

Σε κάθε οικοδομικό τετράγωνο -τα C.D.R θα μπορούσαν να θεωρηθούν σαν επιτροπές γειτονιάς- υπάρχει και μια επιτροπή επιφορτισμένη με κάθε είδους δραστηριότητες.

Ελέγχει τις κινήσεις των κατοίκων και φρουρεί τα καταστήματα και τα δημόσια κτίρια με φρουρές που λειτουργούν επί 24ώρου βάσεως. Ασκήν-δεολογική προπαγάνδα σε συγκεντρώσεις όπου υποχρεώνονται να παρευρίσκονται όλοι οι κάτοικοι. Είναι το ε-

από σελ. 6

ξοσιοδοτημένο όργανο για τη διενέργεια των εκλογών που γίνονται για την «Εθνοσυνέλευση της Λαϊκής Εξουσίας» (Asamblea Nacional del Poder Popular), απ' αυτές που με συμμετοχή 98%, σε εθελοντικές υποτίθεται εκλογές, το κόμμα παίρνει το 97,7% (περίπτωση δημοψηφίσματος για την έγκριση του νέου σοσιαλιστικού συντάγματος το 1976).

Έχουν την ευθύνη για την κάλυψη οικονομικών πλάνων του καθεστώτος, εξαναγκάζοντας εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες να δουλεύουν «εθελοντικά» για τα συμφέροντα του κόμματος.

Και πάνω απ' όλα έχουν το χαρακτήρα «ένοπλου σώματος» παίρνοντας τα όπλα -όπως γίνεται και τώρα- για να προστατέψουν την κυριαρχία του ΚΚ από κάθε εξωτερική και εσωτερική «απειλή», κι η πράσινη στολή αναγνωρίζεται σαν «η πιο ενδεδειγμένη στολή αυτών των χρόνων, όπου ο ιμπεριαλισμός και η αντίδραση διάζονται να εξυμνήσουν την νίκη τους». (Juventud Rebelde).

Είναι σίγουρα το καλύτερο δείγμα του πως εννοούν τον ένοπλο λαό οι κομμουνιστές.

«Αυτή η διευθύντρια κρατάει αυτό που θα μπορούσε να ονομάσει κανείς «βιβλίο του τετραγώνου», μια εκπληκτική απογραφή όλων όσων συμβαίνουν εκεί. Σ' αυτό το οικοδομικό τετράγωνο υπάρχουν 61 άνθρωποι, που ανήκουν σε 16 οικογένειες. Όταν κάποιος φεύγει από το οικοδομικό τετράγωνο, μετακομίζει ή ταξιδεύει για πολύ καιρό, αυτό το γεγονός καταγράφεται. Τα καθήκοντα που έχει χρεωθεί κάθε άτομο στο οικοδομικό τετράγωνο σημειώνονται και το εκάρονται όταν εκπληρωθούν. Παίρνει κανείς την εντύπωση μιας υπερ-οικογένειας, μεγάλης και τέλεια οργανωμένης». (Η επαναστατική Κούβα, Τε

ρενς Κάννον, Αβάνα 1987).

Παρ'όλο τον ασφυκτικό έλεγχο που ασκείται τόσο από τα C.D.R. όσο και από τα όργανα που επιθλέπουν την κυριαρχία του ΚΚ σε επιμέρους τομείς -ομοσπονδία γυναικών (F.M.C.) στην οποία είναι γραμμένες οι 80 από τις 100 γυναίκες της Κούβας, ένωση αγροτών (A.N.A.P.) και εργατών (C.T.C.) με συμμετοχή σχεδόν 100%, την U.J.C. -Κομμουνιστική νεολαία κ.λ.π., δεν λείπει η αντίσταση κατά του καθεστώτος αν και συνήθως εκδηλώνεται με πλάγιους τρόπους. Αλλωστε ο κόσμος που θα ενδιαφερόταν να εκφράσει την αντίθεσή του με λόγους και πράξεις, είναι ήδη εξόριστος. Στα 1980 ένα τελευταίο μαζικό κύμα 100.000 πολιτών εγκατέλειψε τη χώρα, ενώ ο χαφιεδισμός που έχει αναδειχτεί σε εθνική συνείδηση, είναι οπωσδήποτε απαγορευτικός για τη συγκρότηση αντικαθεστωτικών ομάδων.

Παρ'όλα αυτά βλέπει κανείς ένα αυξανόμενο καθημερινά μέρος της κοινωνικής νεολαίας να στέκεται με περιφρόνηση απέναντι στον τρόπο ζωής που υιοθετεί και προωθεί το ΚΚ, επιμένοντας σε «εκφυλισμένες» κατά το καθεστώς μορφές συμπεριφοράς -μπλού τζην, ροκ μουσική, πρωτοπόρα καλλιτεχνικά ρεύματα- ενώ οι ατέρμονοι βαρύγδουποι λόγοι του Κάστρο δείχνουν όχι μόνο να μη συγκινούν πια, αλλά και να κουράζουν.

Επίσης σύμφωνα με έκθεση ενός γενικού εισαγγελέα, 300 άτομα διώχτηκαν κατά την διάρκεια του 1989 από την παντοδύναμη Κρατική ασφάλεια για πολιτικούς λόγους.

Τελευταία, μια συνάθροιση τριών ομάδων για τα ανθρώπινα δικαιώματα που έγινε στις 5 Μάρτη 1990 διαλύθηκε από εκατοντάδες «αγαναχτισμένους» που περικύκλωσαν το οικημά.

ΣΤΟ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ.

Η Κούβα βρίσκεται αυτή τη στιγμή σε περίοδο αναμονής καθοριστικών εξελίξεων. Το ίδιο το καθεστώς τρίζει καθώς τρεις τάσεις παλεύουν για την επικράτηση: Η Καστρική, η τάση της περεστρόικα κι η φιλοαμερικανική. Η κάθε μια έχει να παίξει το δικό της χαρτί.

Η Καστρική έχοντας στο χέρι έναν μηχανισμό ελέγχου του πληθυσμού που εκμηδενίζει κάθε δυνατότητα αντιπολίτευσης, ελπίζοντας ταυτόχρονα στη συνεχιζόμενη ανοχή της Μόσχας για τη διατήρηση της στην εξουσία, η τάση της περεστρόικα που διαθλέπει την αναρριχησή της μέσα από μια εξαθλίωση των λαϊκών στρωμάτων σε συνέπεια της εφαρμογής μιας νέας πολιτικής απο τη μεριά των σοβιετικών, κι η φιλοαμερικανική που αναμένει μια εισβολή για να ανατρέψει το σκληρό που παίζεται εδώ και 30 χρόνια στη χώρα και να επιβάλλει την υποταγή και την εκμετάλλευση έτσι όπως την εννοούν οι θόρειοι πατρώνες τους.

Τα συμφέροντα όμως που παίζονται ανάμεσα σε υπερδυνάμεις και καθεστωτικές εξουσιαστικές δυνάμεις, δεν μπορούν τελικά παρά να στραφούν ενάντια στα συμφέροντα της μεγάλης πλειοψηφίας του κουβανέζικου λαού. Αηδιασμένος, είναι αλήθεια, από την βαρβαρότητα κτηνωδών νοτιοαμερικανικών δικτατοριών, που είχε και ο ίδιος διώσει έντονα στο παρελθόν και από την τρομοκρατική πολιτική που ασκούν τα αφεντικά αυτών των καθεστώτων, που το μόνο που υπόσχονται είναι μια εισβολή για να αιματοκυλίσουν το νησί με τον «αγνό» σκοπό να το μετετρέψουν για μια ακόμη φορά σε τουριστικό θέρετρο-μπουρδέλο των βορειοαμερικανών.

Στραγγαλισμένος όμως και από την διακυβέρνηση μιας αδιότακτης χούφτας, η οποία έχει επιβάλλει σιγή νεκροταφείου σ'ολόκληρη την χώρα, ενώ αγοράζει και πουλάει τα πάντα σ'όνομα του λαού, με μόνο τελικά όφελος την δική της παραμονή στην εξουσία, εκμεταλλευόμενη τα όποια ψίχουλα διατροφής και κοινωνικής πρόνοιας που διαθέτει από τους ωκεανούς των ρουβλίων με τα οποία στηρίζεται στην εξουσία.

«Στην εξορία, οι κουβανοί που περιμένουν και παλεύουν ... οφείλουν να αποκτήσουν συνείδηση και να προετοιμάσουν τις αναγκαίες προϋποθέσεις για την αναπόφευκτη αλλαγή που έρχεται. Αφροσιωμένοι στο σκοπό της αναζήτησης της ελευθερίας... οφείλουμε επίσης να είμαστε σε επαγρύπνηση, για να καταδικάσουμε οποιοδήποτε τύπο χειραγώγησης τόσο σε σχέση με την όποια αλλαγή αφέντη όσο και σε σχέση με την όποια αλλαγή διακυβέρνησης.

Οι αλλαγές που έρχονται, βίαιες ή όχι, θα δώσουν ξανά την δυνατότητα στους αιώνιους καιροσκόπους, με τον κυνισμό που τους διακρίνει να μας χορτάσουν και πάλι με διακηρύξεις περί της ελευθερίας. Αλλά η ελευθερία πρέπει να είναι ο ακρογωνιαίος λίθος του οποιουδήποτε συστήματος που θα αντικαταστήσει τον Κάστρο και η αναγκαία προϋπόθεση που θα καθοδηγήσει μελλοντικά τη ζωή του λαού μας.

...Πρέπει να έχουμε μια ιστορική προοπτική σχετισμένη με το παρελθόν που είναι γεμάτο από αγώνες για την ελευθερία και από ποταμούς αίματος που χύθηκαν για αυτή την ιδέα. Το μέλλον μας και ο σκοπός μας πρέπει να είναι βασισμένα σε αυτή την βασική αρχή για να αρχίσει επιτέλους μετά από ένα ολόκληρο αιώνα να καρποφορεί το «ματωμένο δέντρο της ελευθερίας»

Guangara Libertaria No 27

ΧΑΜΝΤΑΝ ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

Οι εκλογές της 8ης Απρίλη κι η άνοδος της Δεξιάς στην εξουσία έφερε πιο έντονα στην επικαιρότητα το ζήτημα της έκδοσης του παλαιστίνιου αγωνιστή Χαμντάν.

Οι προεκλογικές δηλώσεις του Μητσοτάκη ότι η έκδοση θεωρείται δεδομένη από μια δική του κυβέρνηση, καθώς και το ολοένα κι εντονότερο ενδιαφέρον των αμερικανών που θεωρούν το θέμα ένα από τα οπουδαιότερα ζητήματα που θα χαρακτηρίσουν τις «ελληνοαμερικανικές σχέσεις» προδιαγράφουν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο την τύχη του παλαιστίνιου αγωνιστή.

Η επίσκεψη του Αμερικάνου πρεσβευτή Σωτήρχου στο υπουργείο Δικαιοσύνης, μόλις ορκίστηκε η νέα κυβέρνηση κι ακόμα πριν καλά καλά αναλάβει τα καθήκοντά του ο υπουργός Κανελλόπουλος, με κύριο θέμα την έκδοση Ρασίντ, είναι ένα ακόμα γεγονός που ξεκαθαρίζει ακόμα καλύτερα τις προθέσεις και των δύο πλευρών. Όπως είναι γνωστό οι Αμερικάνοι με το πρόσχημα της «καταπολέμησης» των ναρκωτικών ή της τρομοκρατίας επεμβαίνουν σε περιοχές του πλανήτη όπου αμφισβητείται η κυριαρχία τους ή οι επιλογές τους. Χαρακτηριστικές οι στρατιωτικές αλλά κι οι πολιτικές επεμβάσεις σε χώρες της Νότιας και Κ. Αμερικής (Παναμάς, Νικαράγουα, Σαλβαντόρ, Κολομβία ή Κούβα). Τώρα σειρά έχει η Μ. Ανατολή κι εκεί πέφτει

το μεγαλύτερο βάρος. Στα κράτη εκείνα και στους λαούς που αντιδρούν έντονα στα σχέδια του «υπερεθνικού Χωροφύλακα» της Γης.

Το αμερικάνικο σχέδιο για την «επίλυση» του παλαιστινιακού «ζήτηματος» έχει στόχο τον τερματισμό του αγώνα του παλαιστινιακού λαού για ελευθερία ή ανεξαρτησία αφού αυτός έχει πια πάρει διεθνείς διαστάσεις κι αποτελεί πια έναν από τους κύριους παράγοντες αντίστασης στα σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Ο οικονομικός αλλά και στρατιωτικός αποκλεισμός της Λιβύης, της Συρίας, του Ιράκ και της Περσίας που για διαφορετικούς λόγους το καθένα αντιδρούσαν στους αμερικανούς ή στο Ισραήλ, και παράλληλα ενίσχυναν τους παλαιστίνιους με διάφορους τρόπους (ή για διαφορετικούς λόγους) έχει σαν στόχο την κατάρρευση αυτών των καθεστώτων και την μετατροπή τους σε όργανα της πολιτικής κι οικονομικής κυριαρχίας τους, όπως ακριβώς συνέβη με την Αίγυπτο, το Μαρόκο, την Ιορδανία και τη Σ. Αραβία. Έτσι η καταπολέμηση του ένοπλου αγώνα των παλαιστίνιων αλλά και η ήττα όλων όσων τον υποστηρίζουν, αποτελεί για τους αμερικανούς τον αναγκαίο όρο για την επίτευξη των στόχων τους στην περιοχή της Μ. Ανατολής. Η άνοδος της δεξιάς στην εξουσία κι η πολιτικής της απέναντι σ'αυτά τα ζητήματα

σίγουρα θα ευθυγραμμιστεί με τις επιδιώξεις των αμερικανών.

Η έκδοση του Ρασίντ με την παράλληλη αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ θα αποτελέσει το πρώτο δείγμα γραφής. Από την άλλη μεριά το ελληνικό κεφάλαιο έχει τεράστια συμφέροντα στις αγορές των αραβικών χωρών και προφανώς θα σταθμιστούν από τη δεξιά κυβέρνηση οι επιπτώσεις που θα έχει μια τέτοια απόφαση.

Το οικονομικό παζάρι που θα ακολουθήσει την πρόσκληση Μπους προς το Μητσοτάκη να επισκεφθεί τις ΗΠΑ πάνω στην πλάτη του όμηρου Ρασίντ θα είναι σκληρό και θ'απαιτήσει χρόνο.

Βέβαια κι η στάση του ΠΑΣΟΚ δεν ήταν αντίθετη στις επιδιώξεις των αμερικανών. Μόνο που η στενή πολιτική του σχέση με κράτη ή καθεστώτα που ακολουθούσαν γραμμή σκληρή απέναντι στους αμερικανούς και το Ισραήλ έκαναν πιο διστακτικές τις ενέργειές τους. Εξάλλου το ΠΑΣΟΚ ήταν αυτό που συνέλαβε τον Χαμντάν καθ'υπόδειξη της CIA και παζάρεψε την έκδοσή του ώσπου αργότερα «πάγωσε» προεκλογικά το ζήτημα. Και απ'την άλλη μεριά ο Συνασπισμός με την πλέον υποτακτική στάση κι εναρμονισμένους τέλει με το πνεύμα της «οικουμενικότητας».

Επί κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ αντιδρά με τη γνωστή σθεναρή του στάση απέναντι

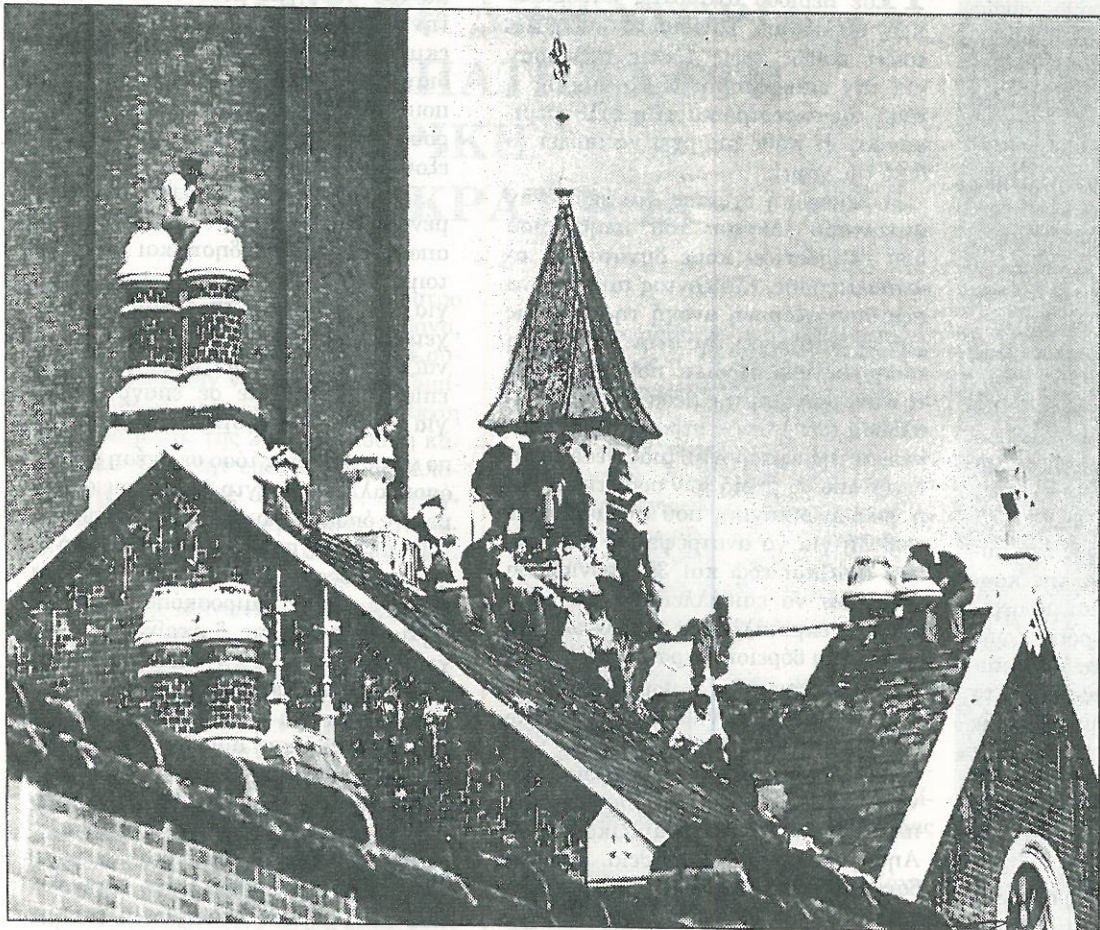
στο ζήτημα της έκδοσης. Επί «Οικουμενικής» κι έχοντας δικό του υπουργό (Κουβέλης) στο υπουργείο δικαιοσύνης «ποιεί την νήσαν» και «παγώνει» κι αυτό με τη σειρά του το ζήτημα. Και σήμερα διαμαρτύρεται έντονα για την επικείμενη έκδοση του παλαιστίνιου αγωνιστή. Πραγματικά ο Συνασπισμός τα έκανε όλα. Ανεξάρτητα και πέρα από τη διαπλοκή των διακρατικών σχέσεων, των πολιτικών, κοινωνικών κι οικονομικών συμφερόντων που εμπλέκονται στο ζήτημα, η κοινωνική αλληλεγγύη στον αγωνιστή Χαμντάν δεν πρέπει να αφήνει αδιάφορους όλους αυτούς που αντιδρούν στην κατάργηση του πολιτικού άσυλου τώρα που ακόμη εντονότερα με το πρόσχημα της «καταπολέμησης» της τρομοκρατίας ή με τις διακρατικές συμβάσεις τύπου ΤREVΙ ουσιαστικά καταργείται.

Αυτούς που αντιδρούν στα εγκλήματα των εβραίων απέναντι στον παλαιστινιακό λαό.

Αυτούς που αντιδρούν στα δολοφονικά σχέδια κυριαρχίας των αμερικανών.

Αυτούς που θεωρούν την κοινωνική αλληλεγγύη ουσιαστική δράση ενάντια στα σχέδια των εξουσιαστών έξω ή ενάντια από κομματικές κι εξουσιαστικές διαμεσολαβήσεις και σκοπιμότητες.

ΑΓΓΛΙΑ - ΚΡΑΥΓΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Όταν οι βρετανικές αρχές ανακοίνωσαν ότι στις φυλακές Στρεντζγουέις του Μάντσεστερ οι φύλακες επενέβησαν για να σώσουν τις ζωές των κρατουμένων που βρίσκονταν σε κίνδυνο καθώς είχαν δεχθεί επίθεση από συγκρατούμενους τους, κανείς, βέβαια δεν ήταν δυνατόν να τους πιστέψει. Όχι μόνο στην Αγγλία αλλά πουθενά στον κόσμο δε θα βρεθεί ποτέ δεσμοφύλακας που θ' ανησυχήσει για τη ζωή ενός φυλακισμένου.

Σύμφωνα με την ανακοίνωση, στη φυλακή ξέσπασαν ταραχές μεταξύ των κρατουμένων όταν μια ομάδα απ' αυτούς επιτέθηκε στην πτέρυγα που κρατούνται οι κατάδικοι για σεξουαλικά εγκλήματα. Ο λόγος της εξέγερσης ήταν πάρα πολύ απλός και ακούστηκε από τη ντιουντούκα που κρατούσε ένας από τους κρατούμενους.

«Να σταματήσει η κτηνωδία των δεσμοφυλάκων. Δεν μπορούμε να το ανεχτούμε άλλο. Είμαστε εδώ πάνω γιατί αρκετά

ανεχτήκαμε να μας φέρονται σαν νάμαστε σκουπίδια. Δεν είμαστε ζώα, είμαστε άνθρωποι». Για άλλη μια φορά, οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης μέσα στις φυλακές και οι βιαιότητες των ανθρωποφυλάκων έφεραν τους φυλακισμένους στα όρια της απόγνωσης.

Το πρωί της 1ης Απρίλη στο παρεκκλήσι των φυλακών άρχισε η σύγκρουση ανάμεσα σε κρατούμενους και δεσμοφύλακες κι αμέσως εξαπλώθηκε σ' όλες τις πτέρυγες. Οι δεσμοφύλακες εκδιώχθηκαν απ' τη φυλακή και οι φλόγες που τύλιξαν τα κτίρια ανάγκασαν 600 κρατούμενους να βγουν, ενώ πάνω από 1000 ανέθηκαν στις στέγες απ' όπου φώναζαν συνθήματα και πετούσαν τούβλα, κεραμίδια και άλλα αντικείμενα στους δεσμοφύλακες και την αστυνομία που πολύ σύντομα περικύκλωσε τις φυλακές. Οι εκατοντάδες αστυνομικοί των ειδικών μονάδων καταστολής ταραχών που περικύκλωσαν την περιοχή οι πυρο-

σβεστικές που κατέφθασαν με τις σειρήνες να ουρλιάζουν, το ελικόπτερο της αστυνομίας που πετούσε ασταμάτητα πάνω από τα κεφάλια των εξεγερμένων κρατουμένων, δημιουργούσαν μια ατμόσφαιρα εφιαλτική αλλά δεν κατάφεραν να λυγίσουν εύκολα την αντίσταση, ούτε να σταματήσουν την εξέγερση που έμελλε να είναι η πιο μακροχρόνια στην ιστορία των αγγλικών φυλακών.

Όλες τις μέρες που ακολούθησαν η κύρια προσπάθεια δεσμοφυλάκων και αστυνομίας επικεντρώθηκε στο να μην επιτρέψουν να ακουστεί η φωνή των φυλακισμένων. Όπως ποτέ δεν είδαν το φως της δημοσιότητας οι διαμαρτυρίες για τη βίαιη μεταχείριση που υφίστανται, έτσι και τώρα έπνιξαν τη φωνή τους, αυτή τη φορά κυριολεκτικά: όποτε επιχειρούσαν να φωνάσουν κάποιο σύνθημα ή να μιλήσουν στον κόσμο που περνούσε ή στεκόταν και παρακολουθούσε την εξέλιξη των γεγονότων οι σειρήνες

της αστυνομίας τους εμποδίζαν ουρλιάζοντας στη διαπασών. Μόνο την πρώτη μέρα των συγκρούσεων αναφέρθηκαν 50 τραυματίες και 12 νεκροί κρατούμενοι. Ωμή βία και αποσιώπηση των αιτημάτων των φυλακισμένων, ήταν οι «συνδυασμένες μέθοδοι πίεσης και πειθούς» για τις οποίες ο υπουργός εσωτερικών συνεχάρη τον διευθυντή της φυλακής όταν μετά από 3 βδομάδες κι ενώ συνεχιζόταν η εξέγερση των επικεφθήκε στη φυλακή για να δώσει τις κατευθύνσεις του υπουργείου ώστε να κατασταλεί η εξέγερση.

Ο τοπικός βουλευτής απέδωσε την εξέγερση στον υπερβολικό αριθμό των κρατουμένων που έχει η φυλακή του Μάντσεστερ - το δικτωριανής εποχής κτίριο χτίστηκε το 1878 για 890 άτομα και σήμερα κρατούνται πάνω από 1600 - ενώ ο γεν. γραμματέας της ένωσης των δεσμοφυλάκων Ντ. Εβανς δήλωσε ότι οι φύλακες είχαν προειδοποιήσει για το ενδεχόμενο της αύξησης των αυτοκτονιών και εξεγέρσεων, αφού οι συνθήκες διαβίωσης είναι άσχημες και είχαν ζητήσει την αποσυμφόρηση των φυλακών. Αποδίδουν, λοιπόν, την εξέγερση σε καθαρά τεχνικές αιτίες, όπως η στενότητα χώρου των κτιρίων, παραβλέποντας τόσο τη φυσική βία που επιβάλλουν οι ανθρωποφύλακες πάνω στους κρατούμενους όσο και την απρόσωπη βία που επιβάλλει πάνω στον άνθρωπο μια ποινή στέρησης της ελευθερίας του. Κατάλληλη απάντησή τους έδωσαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι όταν κρέμασαν από τη στέγη της φυλακής ανθρώπινο ομοίωμα ντυμένο με ρούχα δεσμοφύλακα.

Η εξέγερση, ωστόσο, δεν περιορίστηκε σε μια φυλακή. Σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό όλες οι φυλακές της Αγγλίας βρίσκονται σε αναβρασμό κι η εξέγερση στο Στρεντζγουέις πυροδότησε αλυσιδωτές αντιδράσεις. Μέσα στην επόμενη βδομάδα από την 1η Απρίλη ξέσπασαν συγκρούσεις και σ' άλλα δυο συγκροτήματα φυλακών - το ένα μάλιστα απ' αυτά, στο Ντάρτμουρ, θεωρείται φυ-

λακή υψίστης ασφαλείας. Παρόλες τις προσπάθειες των αρχών να αποσιωπήσουν τις εξεγέρσεις, οι κρατούμενοι έχοντας φτάσει στα όρια της αντοχής τους, άρχισαν κινήσεις διαμαρτυρίας για να δημοσιοποιήσουν τα αιτήματά τους. Στις 22 Απρίλη στις φυλακές Γουίνσον Γκρην του Μπίρμιγχαμ 2 φυλακισμένοι ανέθηκαν επί 5 ώρες στη στέγη διαμαρτυρόμενοι για τις συνθήκες κράτησης, ενώ η εξέγερση στις φυλακές Πάκλσερτς κοντά στο Μπρίστολ πήρε μεγαλύτερες διαστάσεις: στις 23 Απρίλη εκατό περίπου κρατούμενοι απέκτησαν τον έλεγχο των φυλακών και στη συνέχεια η σύγκρουση γενικεύτηκε καθώς οι δεσμοφύλακες προσπαθούσαν να ανακαταλάβουν τα κτίρια και οι εξεγερμένοι αμύνονταν πετώντας μολότοφ.

Ακόμα και σήμερα, τέλη Απρίλη που γράφεται αυτό το κείμενο, η κατάληψη στο Μάντσεστερ συνεχίζεται για 24η μέρα, ενώ στο Μπρίστολ οι δεσμοφύλακες έχουν ανακαταλάβει τη μια πτέρυγα των φυλακών και οι φυλακισμένοι κατέχουν τις άλλες δύο. Καθώς οι κρατούμενοι που αρνούνται ακόμα να παραδοθούν και αμύνονται από τις στέγες του Στρεντζγουέις στο Μάντσεστερ είναι μόνο 7, το τέλος της εξέγερσης φαίνεται να έχει προδιαγραφεί. Είτε οι φυλακισμένοι θα παραδοθούν εξαντλημένοι μετά από τόσες μέρες μάχης, είτε η αστυνομία θα εισβάλλει και θα επιβάλλει βίαια την τάξη. Την τάξη, όπως αυτή θέβηαι την εννοεί: την τάξη που σημαίνει για τους κρατούμενους εξασθένιση, εξευτελισμό και υποταγή.

Όμως, ακόμα κι αν οι εξεγέρσεις καταπνίγονται κι αν οι ανθρωποφύλακες επιβάλλουν πάλι τη βαρβαρότητα της οργανωμένης απανθρωπιάς τους, πάνω στους κρατούμενους, η κραυγή της απόγνωσης και συνάμα της ελευθερίας έχει ξεφύγει απ' τα τείχη των φυλακών και προσπαθεί να αφυπνίσει τις εφησυχασμένες συνειδήσεις των Βρετανών.

ΟΙ ΕΞΕΧΑΣΜΕΝΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΤΗΣ ΚΟΥΒΑΣ

Το αναρχικό κίνημα στην Κούβα κι οι αγωνιστές του έγιναν αντικείμενο των πιο σκληρών διώξεων από το Καστρικό καθεστώς. Με μια παράδοση πάνω από 100 χρόνια οι κουβανοί αναρχικοί έπαιξαν αποφασιστικό ρόλο στη δημιουργία και τη συγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος από τη μια και τις επαναστατικές διεργασίες μέσα στην κοινωνία από την άλλη, ενώ συμμετείχαν ενεργά στον αγώνα για την ανεξαρτησία του νησιού από τους Ισπανούς, στους αγώνες ενάντια στο θεσμό της δουλείας και σ' όλους τους αγώνες που διεξήγαγε ο λαός ενάντια σε δικτατορικά καθεστώτα. Στις επαναστατικές συνθήκες της δεκαετίας του '50 οι κουβανοί αναρχικοί πήραν ενεργό μέρος στην ένοπλη πάλη που διεξάγονταν μέσα στο νησί, ενάντια στην δικτατορία του Μπατίστα, ενώ σύντροφοι από το Μαϊάμι οργάνωναν αποστολές όπλων και πολεμοφοδίων προς το νησί.

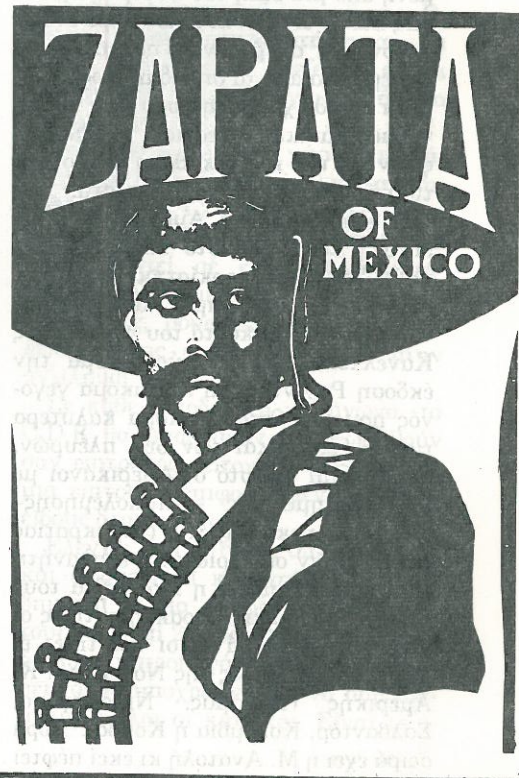
Μετά την άνοδο του Κάστρο στην εξουσία, οι περισσότεροι από τους δεν πρόλαβαν να διαφύγουν στο εξωτερικό φυλακίστηκαν, εξαφανίστηκαν ή εκτελέστηκαν.

Ο αγώνας συνεχίζεται απ' τους εξόριστους στο Μαϊάμι, τη Νέα Υόρκη και το Μεξικό οι οποίοι αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα με τις εκεί αρχές, ενώ αρκετές φορές εκδίδονται, χρησιμοποιούμενοι σαν πόνια στο παιχνίδι που παίζει ο Κάστρο με τους Αμερικανούς.

Στις αρχές της δεκαετίας του '80 μια ομαδοποίηση αναρχοσυνδικαλιστών με το όνομα «Zapata» άρχισε να δουλεύει κατά του καθεστώτος, προσπαθώντας να οργανώσει απεργίες σε εργατικούς κι αγροτικούς χώρους. Πράγματι το 1982 ξέσπασαν απεργίες, που καταστάληκαν άγρια, ενώ 20 μέλη της ομάδας «Zapata» συνελήφθησαν και κατηγορήθηκαν για σαμποτάζ κι απόπειρα δημιουργίας ανεξάρτητου συνδι-

κάτου. Οι πέντε καταδικάστηκαν σε θάνατο ενώ η Carida Paron πέθανε κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων στο ανακριτικό κέντρο. Αργότερα η ποινή μετατράπηκε σε μακρόχρονη ποινή φυλάκισης, ενώ ήδη οι εξόριστοι σύντροφοι είχαν διεξάγει μια μεγάλη καμπάνια αλληλεγγύης στην Κεντρική και Βόρεια Αμερική, η οποία συνεχίζεται και σήμερα, εφόσον η τύχη τους αυτή τη στιγμή αγνοείται.

Η απομόνωση και η τρομοκρατία, εμποδίζουν την επαρκή πληροφόρηση, όμως απ' ότι έχει γίνει γνωστό δύο σύντροφοι ο Ramon Toledo Lugo και ο Armando Hernandez έχουν εκτελεστεί, ενώ οι Jesus Varda, Israel Lopez Toledo, Timoteo Toledo Lugo και οι αδελφοί David, Carlos και Jorge Cardo έχουν καταδικαστεί σε ποινές φυλάκισης που ξεπερνούν τα 30 χρόνια για τον καθένα.

ΑΓΓΛΙΑ: ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΚΕΦΑΛΙΚΟ ΦΟΡΟ

Καταγραφή κι έλεγχος.

ΜΟΡΦΕΣ ΑΓΩΝΑ.

Ο κεφαλικός φόρος που η κυβέρνηση της Μ. Θάτσερ εισήγαγε σε αντικατάσταση των δημοτικών τελών έχει ξεσηκώσει θύελλα αντιδράσεων τα τελευταία δύο χρόνια στη Βρετανία. Αντιδράσεων, που έγιναν ευρύτερα γνωστές μετά τη μαζική διαδήλωση της 31ης Μαρτίου στο Λονδίνο που κατέληξε σε συγκρούσεις διαδηλωτών κι Αστυνομίας.

Το ύψος του φόρου, που κατά μέσον όρο υπολογίζεται στις 363 λίρες κατ' άτομο το χρόνο - ποσό αρκετά μεγάλο, για να πληρωθεί αδιαμαρτύρητα από τα αδύνατα οικονομικά στρώματα - θα αποφασίζεται απ' το δημοτικό συμβούλιο της κάθε περιοχής. Όλοι οι πολίτες έχουν υποχρέωση να δηλώσουν τον τόπο της κατοικίας τους και σε περίπτω-

ση αλλαγής του να αναφέρουν τη νέα τους διεύθυνση στις δημοτικές αρχές, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα στο κράτος να παρακολουθεί τις μετακινήσεις των πολιτών και να παρεμβαίνει σε μια ακόμη πτυχή της ζωής τους. Ηδη καταγράφονται όλοι οι νέοι που τελειώνουν το σχολείο με την βοήθεια των καταλόγων.

Το κράτος ελπίζει ότι ο φόρος των κυρώσεων - πρόστιμο, φυλάκιση, κατάσχεση αγαθών, αφαίρεση του φόρου από το μισθό και επάυξή του με τόκο - θα κάνει πολλούς απ' όσους αντιδρούν, είτε στην καταγραφή τους είτε στην πληρωμή του φόρου, να παραιτηθούν από τον αγώνα. Παρ' όλα αυτά, η επιβολή προστίμων σε μικρό αριθμό ατόμων, όχι μόνο δεν αποδυνάμωσε αλλά ενίσχυσε την αντίσταση.

ΜΑΖΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ.

Από την στιγμή της ανακοίνωσής του ο νέος φόρος συγκέντρωσε την αντιπάθεια μεγάλου μέρους των Αγγλων. Η αντιπάθεια για την φορολογία και η αντίσταση στη συλλογή των φόρων χρονολογείται από πολύ παλιά:

Το 13ο και 14ο αιώνα μάλιστα προκάλεσε μαζικές εξεργείες. Ιδιαίτερα στα 1381, η ανακοίνωση του κεφαλικού φόρου αποτέλεσε τη σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι για τον καταπιεσμένο πληθυσμό που ζούσε κάτω από άθλιες συνθήκες και οδήγησε 100.000 εξεγερμένους να συγκεντρωθούν από διάφορες επαρχίες και να βαδίσουν ενάντια στο Λονδίνο. Στο δρόμο καταλάμβαναν κάστρα, αρνήθηκαν να συνθηκολογήσουν με τον βασιλιά, εισέβαλαν στο Λονδίνο, έκαψαν παλάτια ευγενών, αποκεφάλισαν κρατικούς αξιωματούχους, λεηλάτησαν την πόλη, και τελικά αποχώρησαν, έχοντας αναγκάσει το Ριχάρδο II να υπαναχωρήσει αποσύροντας το φόρο και δίνοντας ταυτόχρονα πολλές υποσχέσεις, για βελτίωση των συνθηκών της ζωής του λαού.

Η σημερινή αντίσταση, βέβαια, δεν είναι ανάλογης έντασης είναι όμως ανάλογης έκτασης: χιλιάδες άτομα έ-

χουν δραστηριοποιηθεί στις τοπικές ομάδες αντίστασης και έχουν συμμετάσχει ενεργά στην καμπάνια ενάντια στο φόρο. Ιδιαίτερα έντονη δραστηριότητα έχει αναπτυχθεί από ορισμένες ανεξάρτητες ομάδες που δεν ελέγχονται από την «Ομοσπονδία Βρετανίας ενάντια στον Κεφαλικό Φόρο», και που έχουν σχηματιστεί σε τοπικό επίπεδο από τους αναρχικούς.

Η Σκωτία κατέχει εξέχουσα θέση στον αγώνα ενάντια στο φόρο, καθώς οι Σκωτσέζοι έχουν έναν επί πλέον λόγο να διαμαρτύρονται: Η εφαρμογή του κεφαλικού φόρου άρχισε στη Σκωτία ένα χρόνο πριν την κυρίως Αγγλία και την Ουαλία, γεγονός που ξεσηκώνει τα τοπικιστικά τους αισθήματα. Υπολογίζεται ότι πάνω από 100.000 Σκωτσέζοι έχουν αποφύγει τη καταγραφή τους, ενώ 500.000 περίπου θα αντιμετωπίσουν διώξεις γιατί αρνούνται να πληρώσουν (από επίσημα στοιχεία που έχουν μέχρι στιγμής ανακοινωθεί, ενώ οι πραγματικοί αριθμοί θεωρούνται ότι είναι μεγαλύτεροι). Ανάλογη κατάσταση επικρατεί και στις άλλες περιοχές όπου σιιθημτικά δεδομένα δεν έχουν ακόμη ανακοινωθεί.

Ο αγώνας ήταν - και είναι - πολύμορφος καθώς αντικατοπτρίζει την διαφορετική προέλευση και σύνθεση των ομάδων, την ιδιαιτερότητα των κατά τόπους συνθηκών και την ανταπόκριση των πολιτών στην καμπάνια αντίστασης.

Ετσι οι μέθοδοι αντίστασης ήταν άλλοτε μαζικές, άλλοτε δυναμικές, άλλοτε ειρηνικές, πολλές φορές δημοφιλείς και σε ορισμένες περιπτώσεις ευρηματικές.

Η αποφυγή της καταγραφής με κάθε τρόπο είναι από τα σημεία αιχμής του αγώνα: δημόσιο κάψιμο των δελτίων καταγραφής που στέλνουν οι δημοτικές αρχές, υποστήριξη των ατόμων που αρνούνται να καταγραφούν ή να πληρώσουν και υφίστανται κυρώσεις, εκδίωξη των υπαλλήλων που μοιράζουν τα δελτία από τη συνοικία, σφράγισμα των γραμματοκιβωτίων. Στη Γλασκώδη, την άνοιξη του '88 μιά ομάδα νεαρών ξυλόκοπτε και τραυμάτισε δημοτικό υπάλληλο που μοίραζε τα δελτία καταγραφής - είναι γεγονός ότι το να μοιράζεις τα έντυπα για τον φόρο δεν είναι δημοφιλής εργασία και μάλιστα στις φτωχογειτονιές της Γλασκώδης και του Λονδίνου έχει αποδειχθεί και ανθυγιεινή.

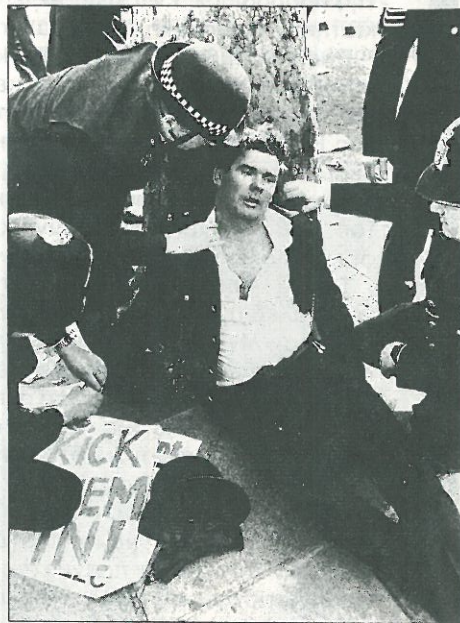
Οι διαδηλώσεις και οι συμβολικές καταλήψεις που έγιναν σε πολλές πόλεις ήταν σε ορισμένες περιοχές δυναμικές, όπως στο Κάιμπριτζ, όπου διαδηλωτές διέκοψαν βίαια τη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου τον Οκτώβριο του '89 - στην ίδια περιοχή μετά από λίγες μέρες μολότωφ προκάλεσε

ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ.

«Οποιοσδήποτε κρατάει μαύρη σημαία να συλλαμβάνεται, τους έχουμε προειδοποιήσει όλους ότι θα συλληφθούν».

Πριν καλά καλά αρχίσει η διαδήλωση στις 11.30 το πρωί του Σαββάτου 31 Μάρτη, οι διαθέσεις της αστυνομίας είχαν διαφανεί. Οι διαταγές του επικεφαλής της αστυνομικής δύναμης προς τους αξιωματικούς του ήταν σαφείς. Ετσι οι αναρχικοί που προσπάθησαν να σχηματίσουν ξεχωριστό μπλοκ υποχρεώθηκαν από την αστυνομία να διαλυθούν μέσα στον κύριο όγκο της διαδήλωσης.

«Η αστυνομία με τη συμπεριφορά της μεγάλωσε την έκταση των επεισοδίων. Ήταν σαν να χρησιμοποιείς τόννους νερού για να στήσεις ένα σπύρτο», Steve

ζημιές στα δημοτικά γραφεία.

Τόσο η ίδια η αντίσταση στον κεφαλικό φόρο όσο και οι μέθοδοι που σε ορισμένες περιπτώσεις χρησιμοποιήθηκαν αποτέλεσαν ένα σοκ για την συντηρητική Βρετανία που έχει καιρό να ζήσει τέτοιας έκτασης μαζική καμπάνια εναντίωσης στα μέτρα της κυβέρνησης. Και το σοκ έγινε ισχυρότερο όταν στις 31 Μάρτη πραγματοποιήθηκαν οι μαζικότερες διαδηλώσεις από την εποχή του '30. Στη Γλασκώδη συγκεντρώθηκαν 25.000 άτομα παρ'α το επίσημο μπουκοτάζ που είχαν ανακοινώσει τα συνδικάτα και το εργατικό κόμμα για τις εκδηλώσεις της Σκωτίας, ενώ στο Λονδίνο στη συγκέντρωση συμμετείχαν πάνω από 40.000 σύμφωνα με τις ανακοινώσεις της αστυνομίας, γύρω στις 200.000 σύμφωνα με τους διοργανωτές.

Nally γραμματέας της Ομοσπονδίας ενάντια στον Κεφαλικό Φόρο, διοργανώτριας της πορείας. Όταν γύρω στις 2.00 η κεφαλή της πορείας είχε φτάσει στην πλατεία Trafalgar και ο κόσμος που ήταν εκεί παρακολουθούσε τους ομιλητές-ανάμεσα στους οποίους ήταν και ο Εργατικός βουλευτής Dave Nelly - στο White Hall άρχισαν ήδη οι μικροσυμπλοκές, καθώς διαδηλωτές πετούσαν αντικείμενα με στόχο την κατοικία της Μ.Θάτσερ.

Όταν μια ομάδα διαδηλωτών πραγματοποίησε καθιστική διαμαρτυρία μπροστά στον αριθμό 10 της Downing Street - όπου και η κατοικία της Βρετανής πρωθυπουργού - δέχθηκε επίθεση από την αστυνομία. Αυτό ήταν το έναυσμα για την γενίκευση των συγκρούσεων. Ενώ η διαδήλωση συνεχιζόταν, η έφιππη αστυνομία άρχισε να επιτίθεται ενάντια στον κύριο όγκο της πορείας και προσπάθησε να εκκενώσει βίαια την πλατεία Trafalgar και τους δρόμους γύρω από την Downing Street. Αυτό αποδείχθηκε δύσκολο, καθώς οι διαδηλωτές όχι μόνο δεν διαλύθηκαν ειρηνικά όπως τους καλούσαν τα μεγάφωνα των διοργανωτών, αλλά αντιστάθηκαν και αντεπιτέθηκαν με αποτέλεσμα η έφιππη αστυνομία να ζητήσει την ενίσχυση των ειδικών μονάδων καταστολής των ταραχών.

«Η ειρηνική πορεία 40.000 διαδηλωτών

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Ένα μάθημα από το παρελθόν

Αν κι έχει περάσει μισός αιώνας και περισσότερο από τότε, η αντίσταση των γερμανών αντιφασιστών έχει ακόμα άγνωστες πτυχές. Αυτό το άρθρο αναφέρεται σε μερικά στοιχεία που υπάρχουν για τους αγώνες των αναρχοσυνδικαλιστών της Ρηνανίας μέσα στα μαύρα χρόνια του Ναζισμού στη Γερμανία.

Ας σημειωθεί ότι 200.000 γερμανοί καταδικάστηκαν σε φυλάκιση από το '33 ως το '39 με την κατηγορία της «προετοιμασίας πράξεων εσχάτης προδοσίας», ενώ χιλιάδες είναι αυτοί που δολοφονήθηκαν ή φυλακίστηκαν χωρίς δίκη στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Στις 5 Νοέμβρη 1937 ο Julius Nolden από το Duisberg, εργάτης αυτοκινητοβιομηχανίας, καταδικάστηκε στο Βερολίνο σε 10 χρόνια φυλάκιση για «εσχάτη προδοσία». Ο Nolden ήταν ένα από τα στελέχη της παράνομης FAUD (Frei Arbeiter Union Deutschland, Ένωση Ελεύθερων Εργατών Γερμανίας, το γερμανικό τμήμα της IWA, Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων), όταν η οργάνωση διαλύθηκε από την Γκεστάπο. Μέχρι τις αρχές του 1938 άλλοι 88 αναρχοσυνδικαλιστές από την Ρηνανία είχαν συλληφθεί και δικαστεί.

Το 1921 το τμήμα της FAUD στο Duisberg αριθμούσε γύρω στα 5.000 μέλη, αλλά στα 1933 μετά την άνοδο του Χίτλερ η δύναμη της οργάνωσης ήταν λίγες μικρές ομάδες. Από τις συνδρομές που πληρώνονταν, τα μέλη υπολογίζονται σε 200 περίπου συνολικά ενώ συγκεκριμένα για τη νότια πλευρά του Duisberg οι ενεργοί μαχητές θα πρέπει να ήταν 25.

Στο τελευταίο εθνικό της συνέδριο που έγινε στο Erfut το Μάιο του 1932, η FAUD αποφάσισε ότι σε περίπτωση ανόδου των Ναζί στην εξουσία, το γραφείο της οργάνωσης στο Βερολίνο θα διαλυόταν και τα μέλη θα περνούσαν στη παρανομία, ενώ η ομοσπονδία έπρεπε να επιχειρήσει άμεση απάντηση με τη διοργάνωση γενικής απεργίας. Το τελευταίο, δεν ήταν δυνατό να πραγματοποιηθεί και σ' όλη τη Γερμανία η FAUD αποδεκατίστηκε από κύματα μαζικών συλλήψεων.

Τον Απρίλιο ή Μάιο του 1933, ο Dr Gerhart Waternberg, γραμματέας της FAUD, που έπρεπε να εγκαταλείψει την Γερμανία αντικαταστάθηκε από τον Emil Zehner από το Erfut, έναν κλειδαρά, και ο ίδιος θρήκε καταφύγιο στο Αμστερνταμ, μαζί με άλλους Γερμανούς αναρχοσυνδικαλιστές χάρη στη φιλοξενία του Ολλανδού αναρχικού Albert de Jung. Την ίδια εποχή, η Γραμματεία της IWA μεταφέρθηκε κι αυτή στην Ολλανδία χωρίς να μπορέσει να διασώσει την αλληλογραφία και τα αρχεία της οργάνωσης από τα χέρια των Ναζί.

Το φθινόπωρο του 1933, ο Emil Zehner αντικαταστάθηκε από τον Ferdinand Gotze από την τοπική οργάνωση της Σαξωνίας και στη συνέχεια από τον Richard Thiede από το Leipzig. Ο Ferdinand Gotze ξαναεμφανίζεται στο δυτικό τμήμα της Γερμανίας το φθινόπωρο του 1934, πάντα κυνηγημένος από την Γκεστάπο. Στο μεταξύ στην περιοχή αυτή, με την υποστήριξη του Ολλανδικού τμήματος της IWA (Nederlandisch Syndikalistisch Vakverbond), σχηματίστηκε παράνομη ομάδα της FAUD. Στην Ολλανδία την ίδια περίοδο οι φυγάδες, σχημάτισαν τη Γραμματεία της FAUD στην εξορία.

Μέχρι την άνοδο των Ναζί στην εξουσία γραμματέας της περιφερειακής οργάνωσης στο Duisberg ήταν ο Franz Bungert που φυλακίστηκε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Bogermoor το 1933. Όταν απελευθερώθηκε μετά από ένα χρόνο, τέθηκε κάτω από συνεχή παρακολούθηση. Έτσι, καθώς δεν μπορούσε να αναλάβει παράνομη δουλειά της οργάνωσης, τον διαδέχθηκε ο Julius Nolden που ήταν μέχρι τότε ταμίας της οργάνωσης της Ρηνανίας. Κι αυτός όμως συνελήφθη από την Γκεστάπο που υποπτευόταν ότι πίσω από τη δραστηριότητα του στο τοπικό γραφείο κηδειών είχε οργανωθεί σύνδεσμος των μελών της FAUD.

Τον Ιούνιο του 1933, λίγο μετά την απελευθέρωσή του συνάντησε

τον Karolus Heber, που ήταν μέλος της αντίστασης στο Erfut, για να προσπαθήσουν να σχηματίσουν οργανωμένες ομάδες αντίστασης στις περιοχές του Ρουρ και του Ρήνου και να οργανώσουν την διαφυγή των συντρόφων που κυνηγούσε η Γκεστάπο προς την Ολλανδία. Ο Nolden και οι σύντροφοί του κατάφεραν να οργανώσουν την οδό διαφυγής προς το Αμστερνταμ και το μοίρασμα αντιφασιστικής προπαγάνδας. Στους φακέλους της εποχής έχει βρεθεί ένα από τα αντιφασιστικά φυλλάδια καμουφλαρισμένο κάτω απ' τον τίτλο. «Τρώτε Γερμανικά φρούτα και διατηρήστε την υγεία σας» γεγονός ενδεικτικό της κατάστασης θίας και τρομοκρατίας που επικρατούσε την εποχή εκείνη στη ναζιστική Γερμανία.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες διακόπηκε το 1935 κι η ενίσχυση απ' το Αμστερνταμ, που έφθανε με τη μορφή έντυπης προπαγάνδας, δυσκολεύοντας ακόμη περισσότερο τη δραστηριότητα των λίγων αντιστεκόμενων ακόμα αναρχοσυνδικαλιστών. Με την έναρξη της Ισπανικής επανάστασης το 1936, ο Julius Nolden έκανε νέες επαφές στο Duisberg, του Dusseldorf και την Κολωνία, διοργάνωσε συναντήσεις και συγκέντρωση βοήθειας για τους Ισπανούς συντρόφους. Ταυτόχρονα ο Simon Wehren από το Aix - le - Chapelle συγκέντρωνε εθελοντές μηχανικούς για να πάνε στη Ισπανία.

Το Δεκέμβριο του 1936 η Γκεστάπο κατάφερε μέσω ενός καταδότη να ανακαλύψει τις ομάδες στο Munchengladbach, στο Dulken και στο Viersen. Στις αρχές του 1937 συνέλαβε 50 αναρχοσυνδικαλιστές από το Dusseldorf, το Duisberg και την Κολωνία μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα, ανάμεσα σ' αυτούς και τον Nolden. Λίγο αργότερα ακολούθησαν κι άλλες συλλήψεις και 89 μέλη της FAUD βρίσκονταν στα χέρια της Γκεστάπο. Η καταδίωξη κράτησε έναν ολόκληρο χρόνο και οι συλληφθέντες δικάστηκαν για εσχάτη προδοσία τον Ιανουάριο και Φεβρουάριο του 1938. Μόνο 6 αθώωθηκαν ενώ οι υπόλοιποι καταδικάστηκαν σε πολύχρονες ποινές φυλάκισης. Ο Nolden είχε ήδη καταδικαστεί το Νοέμβρη του 1937 σε δεκάχρονη φυλάκιση και κλείστηκε στις φυλακές του Lutteringhausen μέχρι που απελευθερώθηκε από το συμμαχικό στρατό στις 19 Απρίλη του 1945. Το Μάη του ίδιου χρόνου, συναντήθηκε με άλλους επιζώντες της ομάδας του Duisberg για τη δημιουργία της «ομοσπονδίας ελευθεριακών σοσιαλιστών».

Ενώ βρίσκονταν στις φυλακές πολλοί από τους αναρχοσυνδικαλιστές αγωνιστές δολοφονήθηκαν. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες τεσσάρων συγκρατούμενων του, ο Emil Mahner, τοναδόρος από το Duisberg, δολοφονήθηκε κατά τη διάρκεια βασανιστηρίων, όταν τον πέταξαν απ' το δεύτερο όροφο. Ο Wilhelm Schnitz, χτίστης, πέθανε στις 29 Γενάρη 1944 στη φυλακή κάτω από ανεξακρίβωτες συνθήκες. Ο Ernst Holtznagel, σκοτώθηκε ενώ υπηρετούσε στο πειθαρχικό τάγμα 999. Ο Michael Delissen, από το Munchengladbach, δολοφονήθηκε από τη Γκεστάπο το Δεκέμβριο του 1936 και ο Anton Rosinke από το Dusseldorf, το Φεβρουάριο του 1937.

Ο αναρχοσυνδικαλιστής Ernst Binder από το Dusseldorf έγραψε το 1947 για την κατάσταση που επικρατούσε εκείνη την περίοδο: «η μαζική αντίσταση ήταν αδύνατη στα 1933, και οι περισσότεροι σύντροφοι, μαχητές του κινήματος, ήταν υποχρεωμένοι να καταφεύγουν σ' αντάρτικες ενέργειες, χωρίς όμως καμιά ελπίδα».

Αλλά απ' αυτή την οδυνηρή εμπειρία οι εργάτες παίρνουν το μάθημα ότι μόνο η ενωμένη αντίσταση την κατάλληλη στιγμή μπορεί να είναι αποτελεσματική στη μάχη ενάντια στο φασισμό. Τότε μόνο οι θυσίες που έγιναν δε θα είναι μάταιες».

Στοιχεία από τη Black Flag

από σελ. 9

αμυνώθηκε από τις ενέργειες μιας μειοψηφίας που επετέθη βίαια και οργανωμένα εναντίον της αστυνομίας. Υπάρχουν αναρχικοί και άλλα περιθωριακά στοιχεία», Danid Meynell, ανώτατος αξιωματούχος της αστυνομίας. Για πέντε περίπου ώρες στο κέντρο του Λονδίνου γινόταν συγκρούσεις μεταξύ διαδηλωτών και αστυνομίας, ενώ καταστράφηκαν οι τράπεζες Barclay και National Westminster και η Νοτιοαφρικανική πρεσβεία δέχθηκε επίθεση από διαδηλωτές που προσπάθησαν να μπουν μέσα. Στην πιο εμπορική συνοικία του Λονδίνου τα μαγαζιά λεηλατήθηκαν, ενώ στήθηκαν οδοφράγματα με αναποδογυρισμένα αυτοκίνητα. Επτά αστυνομικοί που εγκλωβίστηκαν σε κλούβα κινδύνεψαν να σκοτωθούν, καθώς κάποιοι από τους διαδηλωτές έβγαλαν την τάπα της δενζίνης, έβαλαν

ένα στουπί και προσπάθησαν να το κινήσουν.

Εν τω μεταξύ, καθώς ήταν πια απόγευμα στην περιοχή του West End όπου κατευθύνονταν κυνηγημένοι οι διαδηλωτές άρχισε να μαζεύεται και ο κόσμος που κάθε Σάββατοδρόμο δγαίνει για διασκέδαση - η αστυνομία κτυπούσε αδιακρίτως. Κατά την διάρκεια των συγκρούσεων τραυματίστηκαν 86 πολίτες και 58 αστυνομικοί, ενώ συνελήφθησαν 350 άτομα, απ' τα οποία 68 οδηγήθηκαν στο δικαστήριο, ενώ οι υπόλοιποι παρουναιάζονται σε δίκη μέσα στον Απρίλιο - κατηγορούνται για στάση, εμπρησμούς, καταστροφές, κλοπές κ.λ.π.

«Οι υπεύθυνοι για τις διαιρέσεις πρέπει να αντιμετωπιστούν σαν εγκληματίες. Είναι εχθροί της ελευθερίας», Νηλ Κίνον αρχηγός του Εργατικού κόμματος.

ΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΜΕΡΕΣ.

Παρά τις πολιτικές τους διαφορές, τόσο το κυβερνών κόμμα των Συντηρητικών όσο και η αντιπολίτευση των εργατικών, σε απόλυτη σύμπνοια με όλους τους άλλους φορείς εξουσίας, κυβερνητικούς, αστυνομικούς, δικαστι-

κούς ένωσαν την φωνή τους για να καταδικάσουν σαν απαράδεκτο, αυτό που ήταν εξωφθαλμα αναπότρεπτο: την μετατροπή της λαϊκής δυσανεκτικότητας προς την κρατική επιβολή στην πρακτική της έκφραση.

Από τους 30 εργατικούς βουλευτές που είχαν υπογράψει δήλωση ότι αρνούνται να πληρώσουν τον κεφαλικό φόρο, οι 6 απέσυραν αμέσως την υπογραφή τους καταδικάζοντας τα επεισόδια, ενώ ξεκινάει ένας πόλεμος ανακοινώσεων μεταξύ κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, όπου οι μεν κατηγορούν τους δε για την δημιουργία επεισοδίων επιδιώκοντας και οι δύο να αποκομίσουν το μεγαλύτερο δυνατό πολιτικό όφελος. Συντηρητικοί βουλευτές και η Αστυνομική Ομοσπονδία ζητούν να γίνουν τροποποιήσεις που να κάνουν αυστηρότερο τον ήδη σκληρό νόμο για την δημόσια τάξη.

Οι διοργανωτές της πορείας, η «Ομοσπονδία Βρετανίας ενάντια στον Κεφαλικό Φόρο», καταδικάζουν «την βία και τις λεηλασίες» και ταυτόχρονα καταγγέλλουν την αστυνομία για υπερβάλλοντα ζήλο. Σε συνέντευξη τύπου που έδωσε ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας Τομ Σέρινταν ανακοίνωσε ότι η Ομοσπονδία θα κάνει έρευνες για να εντοπίσει άτομα που συμμετείχαν στις συγκρούσεις και θα παραδώσει τα ονόματά τους στην αστυνομία, ώστε να αποδείξει έμπρακτα ότι καταδικάζει τα επεισόδια. Ο Tommy Sheridan είπε ακόμη ότι η αστυνομία δεν τήρησε την συμφωνία που είχε κάνει με την Ομο-

σπονδία να μην επέμβει και στην περίπτωση που δημιουργηθούν μικροεπεισόδια να αφήσει τους εκπροσώπους της Ομοσπονδίας να διατηρήσουν την τάξη.

Εκτός όμως από τους εθελοντές χαφιέδες της Ομοσπονδίας, φαίνεται ότι άλλοι δεν είναι και τόσο πρόθυμοι να γίνουν πληροφοριοδότες της αστυνομίας. Όταν ο επικεφαλής της ανάκρισης Roy Ramm ζήτησε από τα κανάλια της τηλεόρασης να του παραδώσουν τα φιλμ από τις συγκρούσεις ώστε να αναγνωριστούν διαδηλωτές, οι δημοσιογράφοι αρνήθηκαν και ο ανακριτής κατέφυγε στα δικαστήρια. Στα μέσα του Απριλίου, δικαστική απόφαση διατάσσει τους δημοσιογράφους να παραδώσουν τα φιλμ, πράγμα που ξεσηκώνει διαμαρτυρίες σε σχέση με την ελευθερία του τύπου, και σκληρές δηλώσεις από τη μεριά της πρωθυπουργού Μ.Θάτσερ.

Αν και το κράτος δεν φαίνεται διατεθειμένο να υποχωρήσει όσον αφορά την εφαρμογή του μέτρου, άλλο τόσο είναι βέβαιο ότι στο βαθμό που τα κόμματα και οι άλλοι φορείς αποδειχτούν ανίκανοι να την χειραγωγήσουν, η αυξανόμενη λαϊκή δυσανεκτικότητα ενδέχεται να πυροδοτήσει και νέες αντιδράσεις.

ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΗΣ Α.Ι.Τ. ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ

Στις αρχές του Οκτώβρη (1989) η Διεθνής Ένωση των εργαζομένων (Asociación Internacional de los trabajadores ή I.W.A. - International Workers Association), οργάνωσε στην Δυτική Γερμανία μια συνδιάσκεψη στην οποία κλήθηκαν και πήραν μέρος σύντροφοι από 4 χώρες της Ανατολικής Ευρώπης: Πολωνία, Αν. Γερμανία, Ουγγαρία, Σοβιετ. Ένωση.

ΠΟΛΩΝΙΑ

Για την κατάσταση σ' αυτή τη χώρα μίλησαν δύο σύντροφοι που εξέφρασαν αντικρουόμενες απόψεις και εκτιμήσεις. Ο πρώτος μίλησε εκ μέρους της Solidaridad Noruega Polonia που συμμετέχει στο συνδικάτο Αλληλεγγύη και εξέφρασε την άποψη πως η Αλληλεγγύη είναι ένας ωκεανός ιδεολογιών και συμφερόντων και εκτίμησε πως σύντομα διαβλέπεται ένα σχίσμα μέσα στο συνδικάτο, αφού η αντίθεση με τον Βαλέσα παίρνει καθημερινά μεγαλύτερες διαστάσεις. Η ίδια ομάδα σκοπεύει να αποστείλλει σ' όλα τα τοπικά τμήματα της Αλληλεγγύης ένα φυλλάδιο στο οποίο θα αναλύει την τωρινή κατάσταση του Ανατολικού καπιταλισμού και τις μορφές οργάνωσης σε τοπικό και διεθνές (Α.Ι.Τ.) επίπεδο που προτείνει.

Μετά από αυτή την τοποθέτηση, πήρε το λόγο ο δεύτερος σύντρο-

φος από την Πολωνία που περιέγραψε την κατάσταση με μελανά χρώματα, ενώ η ανάλυσή του για την Αλληλεγγύη ήταν πολύ αρνητική από τις απόψεις. Μίλησε για τις πολλές ομαδοποιήσεις που κατακλύζουν αυτή την στιγμή την Πολωνία «στην αναζήτηση της ιδεολογίας και του χρήματος» και την πληθώρα των ρευμάτων.

Ο σύντροφος αυτός διατηρεί επαφές με μία ομάδα που ονομάζεται «Αναρχικό Κίνημα». Αυτή η ομάδα συγκροτήθηκε το 1987 στο Γκντανσκ και πριν το '87 ονομαζόταν R.S.A. και δρούσε απ' το 1984 επίσης στο Γκντανσκ. Τα μέλη του είναι πολύ νεαρά στην ηλικία και η δράση τους κατευθύνεται ενάντια στην κυβέρνηση και την Αλληλεγγύη. Θεωρούνται αναρχικοί και δεν τους ενδιαφέρει κανενός είδους συνδικαλισμός.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Οι σύντροφοι της FAU (Freie Arbeiter Union - Ένωση για την απελευθέρωση των εργατών) και της ΑΙΤ έδωσαν την πληροφόρηση για τις συνθήκες στην Ανατ. Γερμανία, όπου η κατάσταση χαρακτηρίζεται πολύ χειρότερη από την υπόλοιπη Αν. Ευρώπη κι η καταστολή περισσότερο αισθητή.

Δύο σύντροφοι της FAU στο Αμβούργο, παλιοί εξόριστοι απ' την Αν. Γερμανία έχουν επαφές με μια ελευθεριακή ομάδα που κινείται σε συνθήκες βαθιάς παρανομίας. Αυτή η ομάδα κάλεσε έναν αντιπρόσωπο από την FAU κι έναν από μια Ουγγρική ομάδα που ονομάζεται «Αυτονομία» να παρευρεθούν σε μια συγκέντρωση που θα έκαναν. Ο σύντροφος όμως της FAU κινούμενος με

πάρα πολλές δυσκολίες και εξαιτίας των μέτρων ασφάλειας που έπαιρνε στις μετακινήσεις του, έφθασε όταν η συγκέντρωση είχε ήδη τελειώσει. Η ομάδα ονομάζεται (ή ονομαζόταν) KOPF - SPRUNG και είχε συγκροτηθεί πριν πολλά χρόνια.

Έχουν 5 ομάδες σε 5 διαφορετικές πόλεις και άπειρες δυσκολίες τόσο στις συγκεντρώσεις όσο και στις δημοσιεύσεις που κάνουν. Χαρακτηριστικό είναι ότι είχαν μια θαλίτσα γεμάτη βιβλία που μεταφερόταν από ομάδα σε ομάδα κι από πόλη σε πόλη.

Επίσης, φαίνεται ότι, το προηγούμενο καθεστώς προσπαθούσε να τους κάνει να εγκαταλείψουν τη χώρα.

ΟΥΓΓΑΡΙΑ

Εξ αιτίας προβλημάτων που είχε ο αντιπρόσωπος της ομάδας «Αυτονομία» με τη παραχώρηση βίζας δεν έγινε δυνατό να παραβρεθεί και να

μιλήσει. Η FAU διατηρεί επαφές με την «Αυτονομία» και δια μέσου αυτής με το συνδικάτο «Munkassolidaritaw».

ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

Το απόγευμα της 7ης Οκτώβρη ο γραμματέας της ΑΙΤ πήρε το λόγο και πληροφόρησε τους παρευρισκόμενους της συνδιάσκεψης γι αυτό που ήδη ήξεραν. Ο αναρχοσυνδικαλισμός στην Σοβιετική Ένωση είναι διασπασμένος σε δύο οργανώσεις.

α) KAS (ρωσικά KAC)

Τα μέλη της που δουλεύουν μέσα στη Κομσομόλ από χρόνια και αυτοονομάζονται αναρχοσυνδικαλι-

στές, έκαναν το πρώτο τους συνέδριο το Μάη του 1989. Έχουν ομάδες σε 20 πόλεις και υπολογίζουν την δύναμή τους σε 500 μέλη. Εκδίδουν τρεις εφημερίδες, δύο στο Λένινγκραντ και μία στην Μόσχα: «Volya» (ελευθερία), «Golos» (φωνή) και την «Obschina» (κοινότητα).

Η KAS διατηρεί καλές σχέσεις με την Σουδική Αναρχοσυνδικαλιστική SAC η οποία και παραβρέθηκε στο

συνέδριο της KAS και την έχει βοηθήσει οικονομικά. Τον Οκτώβρη ένα μέλος της Δανικής Αναρχοσυνδικαλιστικής A.S.O. επισκέφτηκε τη Μόσχα με υλικά της ΑΙΤ.

β) SMOT (ρωσικά CMOT)

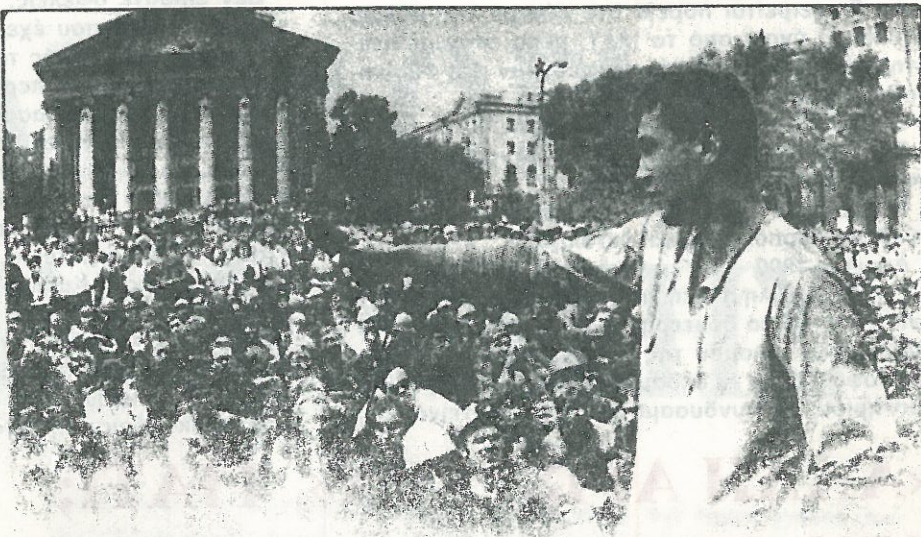
Η SMOT είναι συνδικάτο έξω από κάθε θεσμό και παλεύει ενεργά ενάντια στη Σοβιετική κυβέρνηση. Διατηρεί επαφές με την ΑΙΤ και την FAU. Έχει ομάδες σε πάνω από 50 πόλεις, η κάθε μια διατηρεί την αυτονομία της, και οι πιο σημαντικές είναι αυτές που δρουν στη Μόσχα και στο Λένινγκραντ. Οι συνθήκες παρανομίας, μέσα στις οποίες δουλεύουν, δυσκολεύει τις επαφές και τον συντονισμό αναμεταξύ τους. Η SMOT αποτελείται από Αναρχοσυνδικαλιστές, δημοκράτες, σοσιαλιστές, και άλλους που δεν αυτοκαθορίζονται από καμιά ταμπέλα.

γούν σαν τοπικά γραφεία στις πόλεις τους.

Οι πιο ενδιαφέρουσες εκδόσεις που συνθίζεται να εκδίδονται μηνιαίες είναι: SMOT, ΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΛΙΩΝ, ΡΩΣΙΑ.

Οι πιο ενδιαφέρουσες ομάδες που βρίσκονται στη Μόσχα και το Λένινγκραντ δρουν ελεύθερα, εν αντιθέσει προς τις μικρές επαρχιακές ομάδες οι οποίες δεν εμπιστεύονται τις «ελευθερίες» της περεστρόικα και προτιμούν να δρουν μέσα σε συνθήκες παρανομίας.

Τα μέλη της SMOT έχουν μια ισχυρή αίσθηση αυτονομίας απέναντι στο κράτος και τους θεσμούς του και έχουν απορρίψει την πρόταση της κυβέρνησης για να ενσωματωθεί το «Γραφείο Πληροφόρησης» στο υπάρχον κρατικό δίκτυο των πρακτορείων ειδήσεων.

Στις 8 Οκτώβρη έφθασε στο συνέδριο μια συντρόφισσα της SMOT η οποία αφού επιβεβαίωσε τα όσα είπε ο γραμματέας της ΑΙΤ πληροφόρησε επί πλέον τους παρευρισκόμενους για τις τελευταίες δραστηριότητες του συνδικάτου. Μίλησε για την δημιουργία και την πορεία του «Γραφείου Πληροφόρησης της SMOT» που εκδίδει κάπου 10 έντυπα, τα οποία μοιράζονται διαμέσου και των 55 και πλέον ομάδων που λειτουργ-

Τον Οκτώβρη του 1988 ίδρυσαν μια βιβλιοθήκη με πάνω από 800 αντίτυπα.

Τα μέλη της KAS και της SMOT αν και γνωρίζονται δεν δουλεύουν μαζί εξ αιτίας των αντιθέσεων που υπάρχουν σε σχέση με την φύση του αναρχοσυνδικαλισμού και την ανάλυση που έχει κάνει η κάθε μία οργάνωση για το κράτος και τους θεσμούς του.

ΑΠΟ SOLIDARIDAD OBRERA

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΜΕΛΩΝ ΤΩΝ GRAPO

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ

Τριάντα χιλιάδες πολίτες βρίσκονται αυτή τη στιγμή έγκλειστοι στις φυλακές του Ισπανικού κράτους, διώκοντας εξοντωτικές συνθήκες κράτησης γεγονός που επανειλημμένα έχει προκαλέσει την αντίδραση και έχει καταγγελλεί τόσο από τους διεθνείς οργανισμούς όσο και από ομάδες αγωνιστών που παλεύουν έξω από τις φυλακές ενάντια στις αυθαιρεσίες των ανθρωποφυλάκων - συστηματικά σωματικά και ψυχολογικά βασανιστήρια, ξυλοδαρμοί, εξουθενωτικές απομονώσεις μεγάλης διάρκειας, καταπάτηση δικαιωμάτων κλπ-αλλά και ενάντια στο ίδιο το σωφρονιστικό σύστημα.

Οι κρατούμενοι αντιδρούν στις άθλιες συνθήκες κράτησης με ότι πρόσφορο μέσον διαθέτουν: οι εξεγέρσεις, απεργίες πείνας κι οι αυτοκτονίες είναι συχνά φαινόμενα.

Η τελευταία απεργία πείνας έγινε από τα έγκλειστα μέλη των GRAPO-Αντιφασιστικές επαναστατικές ομάδες της πρώτης του Οκτώβρη, (Μ.Α. κατεύθυνσης)-σαν αντίδραση στα νέα μέτρα της κυβέρνησης για το διασκορπισμό των φυλακισμένων που ανήκαν στην ίδια οργάνωση και διαβιούσαν στην ίδια φυλακή.

Το μέτρο αφορούσε τα μέλη των GRAPO.ETA καθώς κι εκείνους που κλείστηκαν στη φυλακή λόγω ελευθεριακών-αναρχικών πεποιθήσεών τους. Η απεργία πείνας κηρύχθηκε το Δεκέμβρη κι ήταν παρατεταμένη. Κράτησε

τρεις μήνες - Δεκέμβρη, Γενάρη, Φλεβάρη - κι αυτό γιατί γίνονταν διαδοχικά από φυλακή σε φυλακή. Κατά την διάρκειά της πολλοί ήταν αυτοί που μεταφέρθηκαν σε νοσοκομεία, απ' τους οποίους οι 6 σε σοβαρή κατάσταση και με ανεπανόρθωτες βλάβες στην υγεία τους ενώ 2 έφθασαν στο κατώφλι του θανάτου, έχοντας ξεπεράσει τις 55 μέρες.

Η κυβέρνηση αντέδρασε άμεσα μεταφέροντας και απομονώνοντας τους απεργούς, ενώ με αίτησή της, το ανώτατο δικαστήριο μετά από πολλές αυτοαναίρεσεις επέβαλλε την υποχρεωτική διατροφή με ορό των 2 απεργών.

Τελικά μετά από 90 μέρες απεργίας πείνας οι 2 τελευταίοι κρατούμενοι επέστρεψαν στη φυλακή. Ας σημειωθεί ότι το Ισπανικό κράτος κατά την διάρκεια της απεργίας, επέμενε στον όρο για την οποιαδήποτε διαπραγμάτευση, την αποκήρυξη από τα μέλη των GRAPO του ένοπλου αγώνα σα μέσο πολιτικής δράσης.

Η «απάντηση» στη «πρόταση» δόθηκε, από έναν εναπομείναντα πυρήνα που διαφεύγει τη σύλληψη, με την εκτέλεση ενός αξιωματικού του στρατού και τριών αστυνομικών σε διάστημα δέκα ημερών. Δύο από τα μέλη της ομάδας αυτής συνελήφθησαν λίγο μετά. Στις 29 Μάρτη εκτελέστηκε ένας από τους γιατρούς που εφάρμοσαν την απόφαση του δικαστηρίου για την υποχρεωτική σίτιση.

ΜΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΦΟΡΜΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

Θεσσαλονίκη Μάιος 1986.

Διαδήλωση συμπάραστασης στους αντιπυρηνικούς διαδηλωτές της Αθήνας χτυπιέται στο κέντρο της πόλης...

Τις επόμενες μέρες απαγορεύονται όλες οι εκδηλώσεις των αναρχικών...

Ιούνιος '86. Καλείται συγκέντρωση στην πλατεία Χημείου ενάντια στις αστυνομικές απαγορεύσεις. Επιχειρείται πορεία στο κέντρο της πόλης. Χτυπιέται άγρια από τα ΜΑΤ, μέσα στον πανεπιστημιακό χώρο. Πολλοί καταφεύγουν στη φυσικομαθηματική σχολή.

Η κατάληψη της ΦΜΣ είναι γεγονός.

Ξημερώνει Κυριακή 8 Ιούνη ...Πυρπολείται ασφαλτικό έξω απ'την κατάληψη.

Η σκευωρία έχει ήδη στηθεί με την αυθαίρετη σύνδεση πυρπόλησης και κατάληψης.

Απρίλης 1990

Στις 25 Απρίλη η δίκη για την κατάληψη της ΦΜΣ αναβάλλεται για δεύτερη φορά. Η επίτευξη των διαδικασιών ορισμού της ημερομηνίας της δίκης, πρωτοφανής για τα δεδομένα Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου, σε συνδυασμό με την παρατεινόμενη

κράτηση στις Δικαστικές Φυλακές Διαβατών του αναρχικού ΓΙΑΝΝΗ ΓΚΙΡΜΠΑ, χωρίς καμιά στην ουσία αιτιολογία, οδηγούν αναπόφευκτα σ'ορισμένα συμπεράσματα.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.

Σύμφωνα με κάποιες πληροφορίες η δίκη θα οριστεί για την 6η ή 12η Ιούνη '90. Αν αυτό αληθεύει, μέσα σε 6 μήνες θα έχει οριστεί για τρίτη φορά (!), χρόνος ρεκόρ για τα δεδομένα Κακουργοδικείου.

Είναι προφανές ότι πίσω απ'τον αργοκίνητο γραφειοκρατικό δικαστικό μηχανισμό - που βαρύνεται με «λάθη» και «παραλείψεις» σε περιπτώσεις επώνυμων πολιτών και εμπόρων ηρώων - η «Βαλαωρίτου», η Ασφάλεια Θεσσαλονίκης κινείται και πιέζει...

Δεν είμαστε αφελείς, γνωρίζουμε τον συμπληρωματικό ρόλο που έχει αναλάβει η Δικαιοσύνη, στο έργο καταστολής των κοινωνικών αγώνων. Ιδιαίτερα όμως στην περίπτωση της ΦΜΣ όπου έχουν συγκαλυφθεί θασανισμοί, εικονικές εκτελέσεις, απειλές βιασμών και ηλεκτροσόκ και με δεδομένη την παρακρατική καταγωγή της ασφάλειας Θεσσαλονίκης από την δολοφονία Λαμπράκη το '62 μέχρι την «εξάρθρωση» ομάδας λαϊκής αντίστασης το '80 από τον οργανωτή της χαφιέ της ασφάλειας Μ.Κυνηγό, δημιουργείται η βεβαιότητα, ότι έχει τον τρόπο (η «Βαλαωρίτου») για ΟΡΙΣΜΕΝΟΥΣ τουλάχιστον από τους κατηγορούμενους ΝΑ ΠΡΟΚΑΘΟΡΙΣΕΙ ΤΗΝ ΕΚΒΑΣΗ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ. Όπως ακριβώς πριν από 4 χρόνια προαποφάσισε, προκάθρισε την ενοχή τους.

Μοναδικό επιβαρυντικό στοιχείο για αρκετούς απ'αυτούς ήταν η προηγούμενη κοινωνική δράση τους και η συμμετοχή τους σε εκδηλώσεις αναρχικών.

ΚΡΑΤΟΥΝ ΤΟ ΓΙΑΝΝΗ ΓΚΙΡΜΠΑ ΟΜΗΡΟ

Ο Γ.Γκίρμπας εμφανίστηκε αυτόβουλα στις 19/9/89 και όταν η δίκη είχε προσδιοριστεί για τις 24/1/90. Από τότε χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο σε βάρος του και παρά το γεγονός ότι δεν είναι ύποπτος φυγής, εφ'όσον μόνος του παρουσιάστηκε προκειμένου να καταρρίψει τη σε βάρος του στημένη σκευωρία, παρατείνεται η προφυλάκιση του.

Η συνεχιζόμενη κράτησή του, τους παρέχει από τη μια τη δυνατότητα να επιλέξουν αυτοί τη συγκυρία που ευνοεί τη διεξαγωγή μιας τέτοιας δίκης. Ισως κρίνουν ότι η περίοδος πριν από τη θερινή διακοπή των δικαστηρίων είναι η πιο κατάλληλη.

Από την άλλη ΤΙΜΩΡΟΥΝ, εκδικούνται χωρίς πρόσχημα, την ΕΠΙΛΟΓΗ του, να εμφανιστεί όποτε αυτός το έκρινε σκόπιμο, διαφεύγοντας τη σύλληψη, τους θασανισμούς και τον εξευτελισμό που συνεπάγεται η ... «φιλοξενία» στο ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΤΗΣ ΣΚΕΥΩΡΙΑΣ ΠΟΥ ΕΞΥΦΑΝΘΗΚΕ ΠΕΡΝΑ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΓΙΑΝΝΗ ΓΚΙΡΜΠΑ.

«ΑΛΛΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ» ΓΙΑΤΙ;

Η ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ

Στις εκλογές του Ιουνίου παρατηρήθηκε μια κινητικότητα ομάδων και κομμάτων της «άλλης αριστεράς». ΚΚΕσστ., ΚΚΕ (μ-λ), ΟΑΚΚΕ, Μ-Λ ΚΚΕ, ΕΑΣ, με πρόσχημα την ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ των («επαναστατικών») δυνάμεων τους, ακολουθήσαν εκείνα τα ατελείωτα μηδενικά, μετά την υποδιαστολή. Στις εκλογές του Νοέμβρη τα ίδια συγκροτήσεις, συνασπισμοί. Ο παραλογισμός της άθροισης με την ταυτόχρονη αφαίρεση, εκδηλώθηκε λες και θεομοθετήθηκε από τον παραλογισμό αυτών των ομάδων της «άλλης αριστεράς». Για να γίνουμε πιο σαφείς: Δύο κόμματα γίνονται ΕΝΑ και παίρνουν τους μισούς ψήφους από αυτούς που πήραν τον Ιούνιο το καθένα χωριστά. Στην πολιτική 1+1 δεν κάνουν 2. Αυτό καμιά αριστερά δεν θα καταλάβει ποτέ. Αλλά το σχόλιό μας δεν στοχεύει να ανατρέψει την αριθμητική της αριστεράς «αυτής» ή της «άλλης», αλλά στην ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΤΗΣ.

Πολλοί απ'αυτούς δεν ξαναζήτησαν λαϊκή έγκριση από τις εκλογές και τώρα - ήσυχτοι από τέτοια άγχη - μάλλον θα αναλάβουν την λύση των λαϊκών προβλημάτων σαν ειδικοί (Το

ΕΚΚΕ ήδη πληροφορεί το λαό με αφίσσα για το τι πρέπει να κάνει τώρα) στα προβλήματα του εργάτη και του αγρότη, της γυναίκας και του φοιτητή, αλλά και της αριστεράς, θυσιάζοντες στο λήθαργο της ιδεολογίας, θα προσπαθήσουν «αλλιώς» όχι όπως η επίσημη αριστερά. Αυθαίρεσία η επίσημη αριστερά. Περισσότερη αυθαίρεσία η «άλλη» αριστερά.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟ

Δεν φτάνει που η κοινωνία Ανέχεται την επίσημη αριστερά των «Γκούλαγκ» και της Ουράνιας Γαλήνης, γονυπετείς ικετεύουν την κοινωνία να φορτωθεί στην πλάτη της και τους «άλλους», την «άλλη αριστερά». Να φορτωθεί η κοινωνία, κάποιους ξεπεσμένους Κνίτες που απέτυχαν να ανοίξουν γραφεία στο Πεκίνο, κάποιους Μπανιάδες που τις καλοκαιρινές διακοπές στην Κοσταντίνα της Ρουμανίας τις άρπαξε ο Κύρκος από τα χέρια τους, κάποια παιδιά της Χήρας του Μάο, κάποιους ανεμοδαρμένους «χρήσιμους» αφελείς, κάποιους τυμβωρύχους που τρέχουν - «μιά ζωή στους δρόμους» - μια από εδώ, μιά από εκεί, αλλά πάντα δέσμοι της αριστερής ιδεολογίας. ΓΙΑΤΙ;

Όλα τα προτάγματα της ορθόδοξης ή της αιρετικής αριστεράς έχουν πραγματοποιηθεί. Έχουν αποδειχτεί και σαν ΚΑΘΕΣΤΩΤΑ τα πιο αιμοσταγή.

«Για ποιά μαρξισμό θάπρεπε πράγματι να μιλήσουμε; Για τον μαρξισμό του Χρουστώφ, του Μάο Τσε Τούνγκ, του Τολιάτι, του Τορέζ; Για το μαρξισμό του Κάστρο, των Γιουγκοσλάβων, των Πολωνών ρεβιζιονιστών; Η μήπως για τον μαρξισμό των Τροτσκιστών (και εδώ ακόμη η γεωγραφία ξανακερδίζει τα δικαιώματά της: Γάλλοι και Άγγλοι τροτσκιστές, Αμερικάνοι και Λατινοαμερικάνοι, αλληλοσπαράζονται και αλληλοκαταγγέλλονται), των μπορντιγκιστών ή της τάδε ομάδας της άκρας αριστεράς, που κατηγορεί όλες τις άλλες ότι προδίδουν το πνεύμα του «αληθινού» μαρξισμού που αυτή είναι η μόνη που κατέχει;» Όπως λέει κι ο Κ. Καστοριάδης.

Τήν Παρασκευή 11 Μάη, μετά από επεισόδια μπροστά στη Βουλή, κατά τη διάρκεια της αντιρατσιστικής διαδήλωσης με αφορμή τον ερχομό του Ντε Κλέρκ, συνελήφθησαν οι Ευ. Γρίδας, Αντ. Ραμπατσίκος και Αν. Πέππας, οι οποίοι παραπέμπονται με βαριές κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος.

Τα ΜΑΤ υπό τη νέα τους πολιτική ηγεσία, χτυπώντας αδιάκριτα ακόμα και περαστικούς, τραυμάτισαν σοβαρά τον διαδηλωτή Αν. Πέππα, σε μια επιχείρηση που δεν υστερεί σε τίποτα απ'αυτές των Νοτιοαφρικανών συναδέλφων τους.

Τώρα είναι η σειρά της δικαιοσύνης να επικυρώσει τη στάση της αστυνομίας, αυτής που κρατάει μετά από 45 μέρες απεργίας πείνας προφυλακισμένο το Δ. Βόγλη.

Οι ανακοινώσεις των ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

Οι Αμερικάνοι αν έχουν σχέση με κάτι αυτό είναι ο κινηματογράφος και τα τηλεοπτικά σήριαλ. Γι'αυτό ανέκτησαν την «εθνική τους συνείδηση» σχετικά πρόσφατα, όταν ο Στάλιν (Ράμπο) κατόρθωσε να εισβάλλει στο Βιετνάμ και να απελευθερώσει Αμερικάνους αιχμαλώτους.

Μ'αυτόν ακριβώς τον τρόπο πήραν τη ρεβάνς από το Βιετνάμ. Όλα αυτά βέβαια στον κινηματογράφο. Αλλά και η συνείδηση των Αμερικάνων τον κινηματογράφο είναι. Αυτό όμως δεν το εννοούν τα γεράκια του Πενταγώνου, της ΣΙΑ, και των πολεμικών βιομηχανιών, και επειδή έχουν την δυνατότητα, θέλουν να επιβάλλουν παντού τις επιλογές των στρατοκρατών και των πολυεθνικών, τις επιλογές των αμερικανισμού, το σύστημα αξιών μιας

αποχαινωμένης και αποσυντιθέμενης κοινωνίας. Προς αυτή την κατεύθυνση έχουν βρει το νέο ΠΡΟΣΧΗΜΑ για τους επεκτατισμούς: Την πάταξη της ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ σ'όλο τον κόσμο, έργο που έχουν αναλάβει σχεδόν αποκλειστικά με τη «διενόκλυνση» όλων των κρατών.

Στην περίπτωση της Ελλάδας αναφέρεται η ανακοίνωση που έβγαλε στη δημοσιότητα η αντιτρομοκρατική ομάδα του Στέιτ - Ντιπάρτμεντ, όπου μεταξύ άλλων σημειώνει: «Υπήρξαν δύο μέλη της «Αντιτρομοκρατικής Πάλης» τα οποία αφέθηκαν ελεύθερα με εγγύηση και των οποίων η δίκη - για ανάμιξη σε επεισόδιο με πυροβολισμούς τον Οκτώβριο του 1987 - αναβλήθηκε επ'αόριστον». Είναι φανερό ότι αναφέρονται στη συμπλοκή της Καλογρέζας, όπου δολοφονήθηκε ο αγωνιστής Μ. Πρόκας.

Οι Αμερικάνοι όμως συγχέοντας κινηματογράφο με πραγματικότητα, «θαφτίζουν» απονέμοντας ορόλους σαν σε χολιγουντιανή ταινία βίας.

Όλα αυτά βέβαια τα κάνουν για να εκδιώξουν στην Ελλάδα τις εκκορεμμένες τους, έτσι ώστε να επιβληθούν οι επιλογές τους αδιαμαρτύρητα. Θέλουν να αποδείξουν ότι η δικαιοσύνη τον Παναμά βρίσκεται στο Μαιάμι. Αν όμως η Ελληνική δικαιοσύνη βρίσκεται στο Μαιάμι, δεν μένει να αποδειχτεί, γιατί έχει αποδειχτεί στην περίπτωση του Χαμντάν, όπου δικαστές που ακούουν σε Εδράκα ονόματα (Γαβριήλ κ.λ.π.) αποφάσισαν την έκδοσή τους στους Αμερικάνους. Ξέρουμε ότι δύσκολο το έργο των δικαστών να εξιληρετούν τους Αμερικάνους, μα ακόμη πιο δύσκολο γίνεται όταν το έργο τους αυτό έχει κάποιο κόστος.

Όσοι φίλοι της Ενωσης Αναρχικών θέλουν να ενισχύσουν την προσπάθεια της μπορούν να στείλουν κείμενα, γράμματα, ειδήσεις ή οποιοδήποτε υλικό κρίνουν απαραίτητο στις πιο κάτω διευθύνσεις:

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΘΗΝΑΣ και εφημερίδα ΑΝΑΡΧΙΑ

Τ.Θ 26050, ΑΘΗΝΑ 10022

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ και εφημερίδα ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

Σπάρτης 41 Θεσ/νίκη και

Τ.Θ. 11251, 54110 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ Ι.Στάικου 52 και

Τ.Θ 93 ΑΓΡΙΝΙΟ 30100

Επίσης στις πιο πάνω διευθύνσεις υπάρχουν προηγούμενα φύλλα, των εφημερίδων «ΑΝΑΡΧΙΑ» και «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ» και εκεί μπορείτε να απευθυνθείτε για συνδρομές και οικονομική ενίσχυση.